Ludas Matyi a Ferencvárosi Fűtőházban

VI. évfolyam, 13. szám

1950 március 23

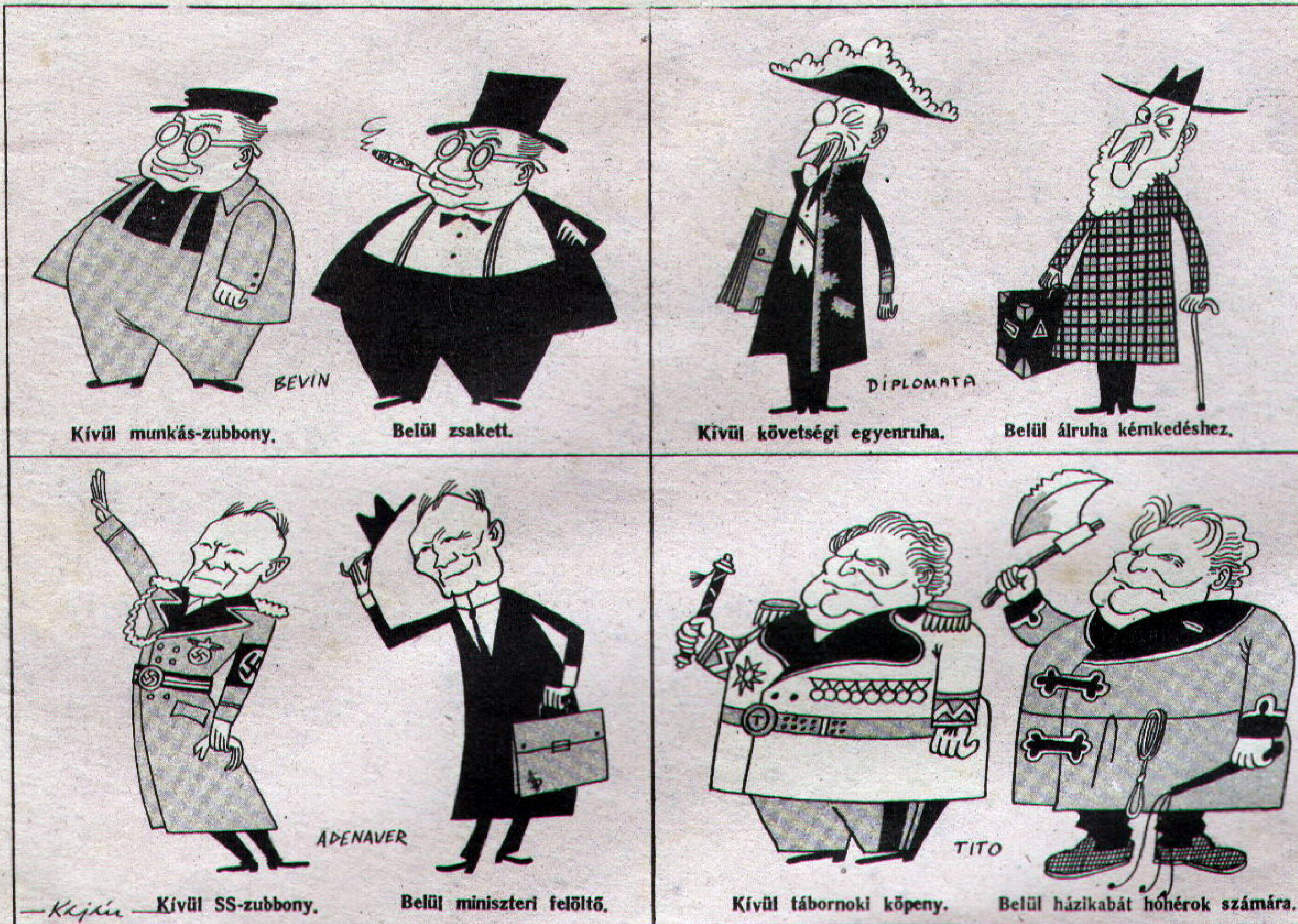

– Igyál, igyál lovacskám, április negyedikére felajánlottam, hogy kétszer annyit szántunk, mint tavaly!

70 fillér

Divat a duplakabát: kívül esőkabát, belül felöltő

Külföldön így alkalmazzák a divatot:

Kívül munkás-zubbony. Belül zsakett.

Kívül követségi egyenruha. Belül álruha kémkedéshez.

Kívül SS-zubbony. Belül miniszteri felöltő.

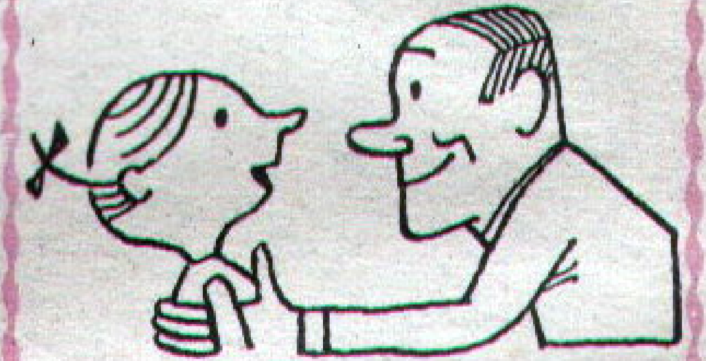
Kívül tábornoki köpeny. Belül házikabát hóhérok számára.

Körbe-körbe

— Mondja nagysád, mit osztanak itt? Madáreledelt a C-jegyre?
(Ici-Paris)

Panni mondásaiból

A vasárnapi munkaszünetet Panni apja felhasználja arra, hogy elszórakozzék a gyerekkel és közben egy kissé nevelgesse is a rakoncátlan srácot. Panninak természetesen nem nagyon tetszik a fegyelmezés és mult vasárnap kifakadt:

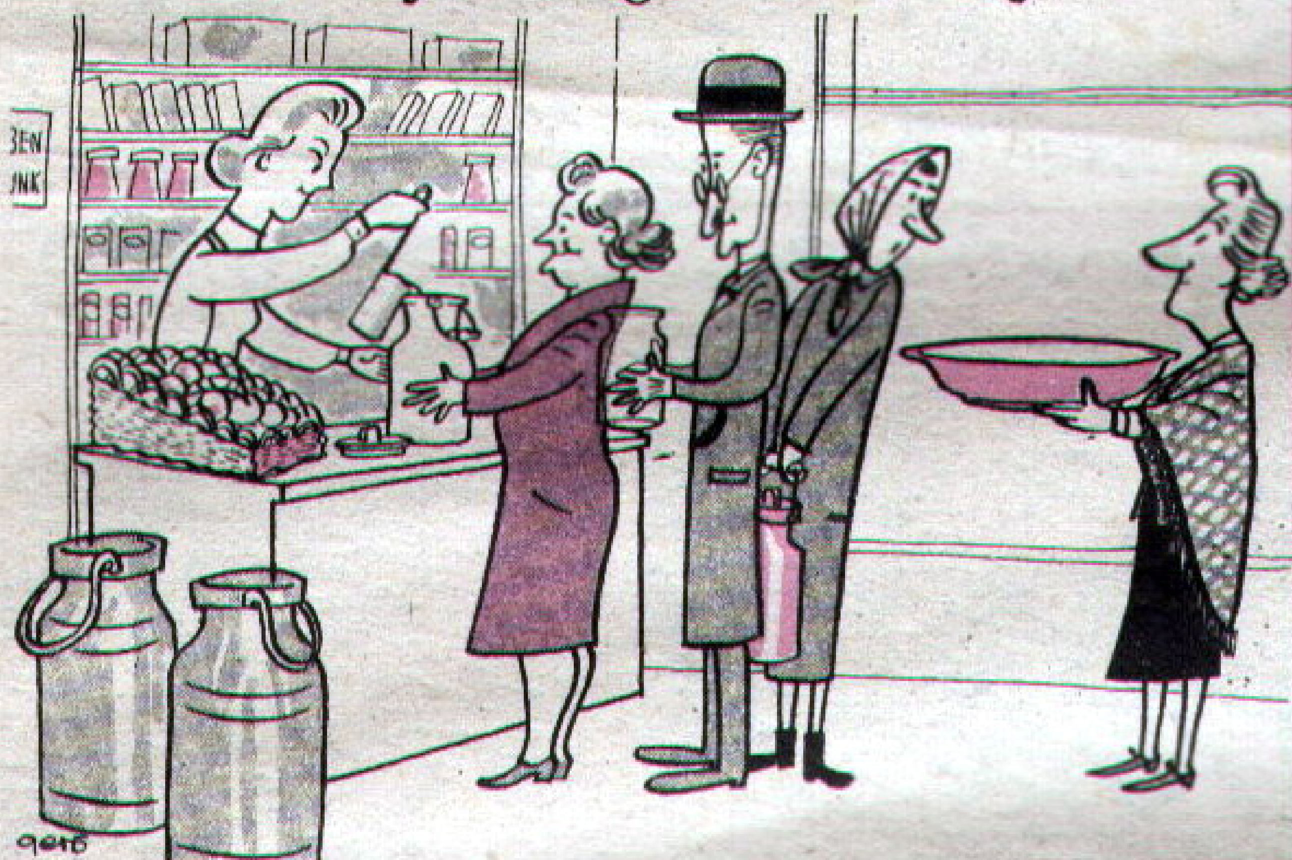
— Jobb lenne apu, ha munkába mennél.

— Vasárnap munkaszünet van, — feleli az apa.

Panni egy pillanatig tünődik a dolgon, majd kivágja:

— Hát akkor legalább menj valami értekezletre.

A gyors kiszolgálás érdekében szélesszájú üveget kér a Tejért

— Maga lavórral jön a tejért?
— Igen. Én nagyon sietek.

Tosca a pályaudvaron

Bejön a derék, jóbajszu, pirospozsgás mávvasútas a váróterembe, amikor a Pályaudvari Várótermek Közönségét Szórakoztató művészegyüttes éppen a Toscát adja elő.

Nekidől a nagykilincsnek, s várja, hogy döfi-e Tosca Scarpiát avagy mégis kibékülnek. Hű, a mindenit egészen érdekes ez a dolog. Persze van olyan megátalkodott művészetellenes ember, aki nem veszi szívére Tosca esküdözését és áttöri magát bőröndjeivel a tömegen. Az ilyen megérdemelné, hogy Tosca őt szúrja le. Pisszeg is itt mindenki, kinn a mozdonyok lábujjhegyen járnak a síneken, a hordár szintén csak fülbe súg, hogy hordár, hordár. Mert gyönyörű ez az előadás. Itt van például ez a kis kövér izgatott alak. Próbált a padok alatt előrebujni, de Toscát más is látni akarta, visszanyomták.

De a kicsi kövér nem hagyja magát. Lelép néhány tyúkszemet, végre eljut az ajtóhoz. A vasútasnak csak a fejebúbját látja, pedig az is ágaskodik, hogy jobban hallja a nagyáriát.

— Kérem, kérem szépen...

Egy mozdulat. A könyöktulajdonos megfojthatta volna. De irgalmasan csak tekert egyet a nyakán és megkérdezte: volt már laposra verve? A tömeg tapsolni kezdett. Remek. A kiskövér nekilendült fejével a hasaknak és végre, végre ott volt a vasútas előtt. — Kérem, — lihegte — kérem szépen...

— Maga nem tapsol? — kérdezte a vasúti. — Mi az, talán nem tetszett a műsor?

Erre többen is felfigyeltek.

— Ahá nem tetszik neki a Tosca, — mondta egy nagykövér. És letörölte könnyeit, mert Tosca sorsa igazán tragikus volt. — Az ilyen emberekről nem vagyok jóvéleményen. Piszok. Csak ennyit mondok.

— Minden tetszett — a kiskövér arca lila volt a gyönyörtől. — Kérem, nekem minden tetszett, tapsolok, újrázok szívesen. De egyet hadd kérdezzek én is. Szabadna?

— Na, kérdezzen! — engedte meg neki a vasúti.

— Mikor megy a ceglédi személy?

A vasútas bosszankodva csóválta meg fejét.

— Az már a konferánsznál elment.

f.—gy.

Itt kell a nagytakarítás!

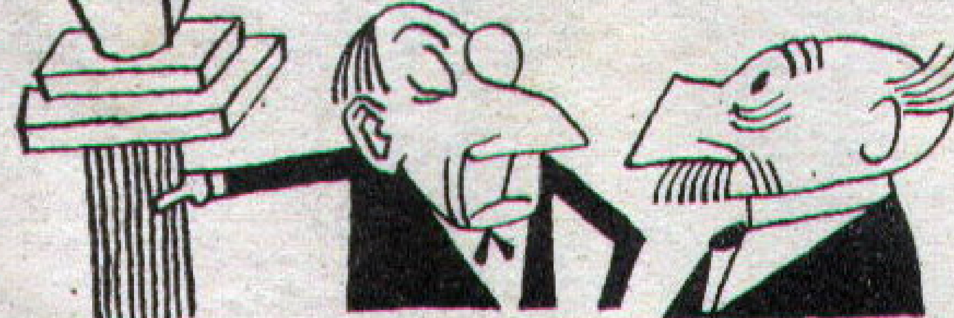
Jellemző párbeszéd

Két levitézlett „régigazdag" beszélget.

— Nekem rengeteg antik műkincsem van a lakásomon.

— Mely korszakból?

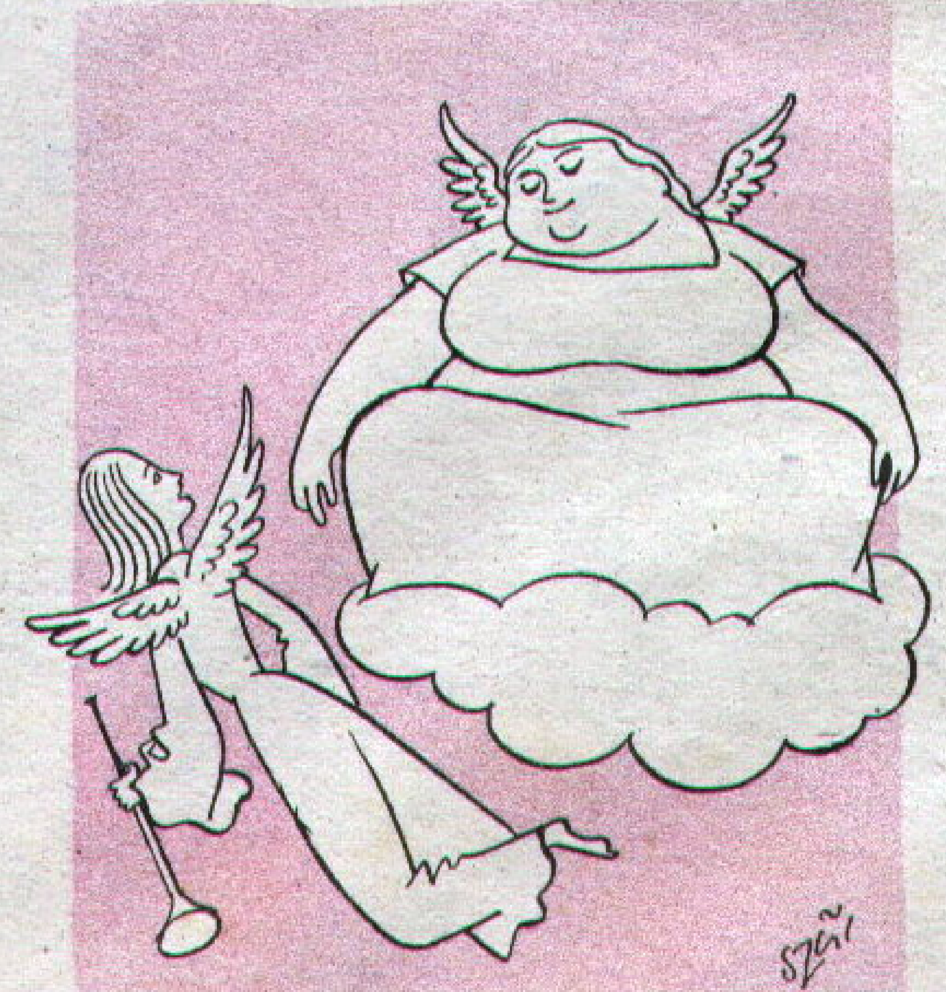
— Abból, amikor még lehetett feketézni.

— Nem csodálom, hogy a barátaim jelöltek a békedijra. Olyan szuperbombát találtam ki, ami nincs is.

MENNYEI DOLOG

— Jön repülni?
— Sajnos, nem tudok. Az utóbbi időben egy kicsit elhiztam...

Szavazott a Szovjetúnió

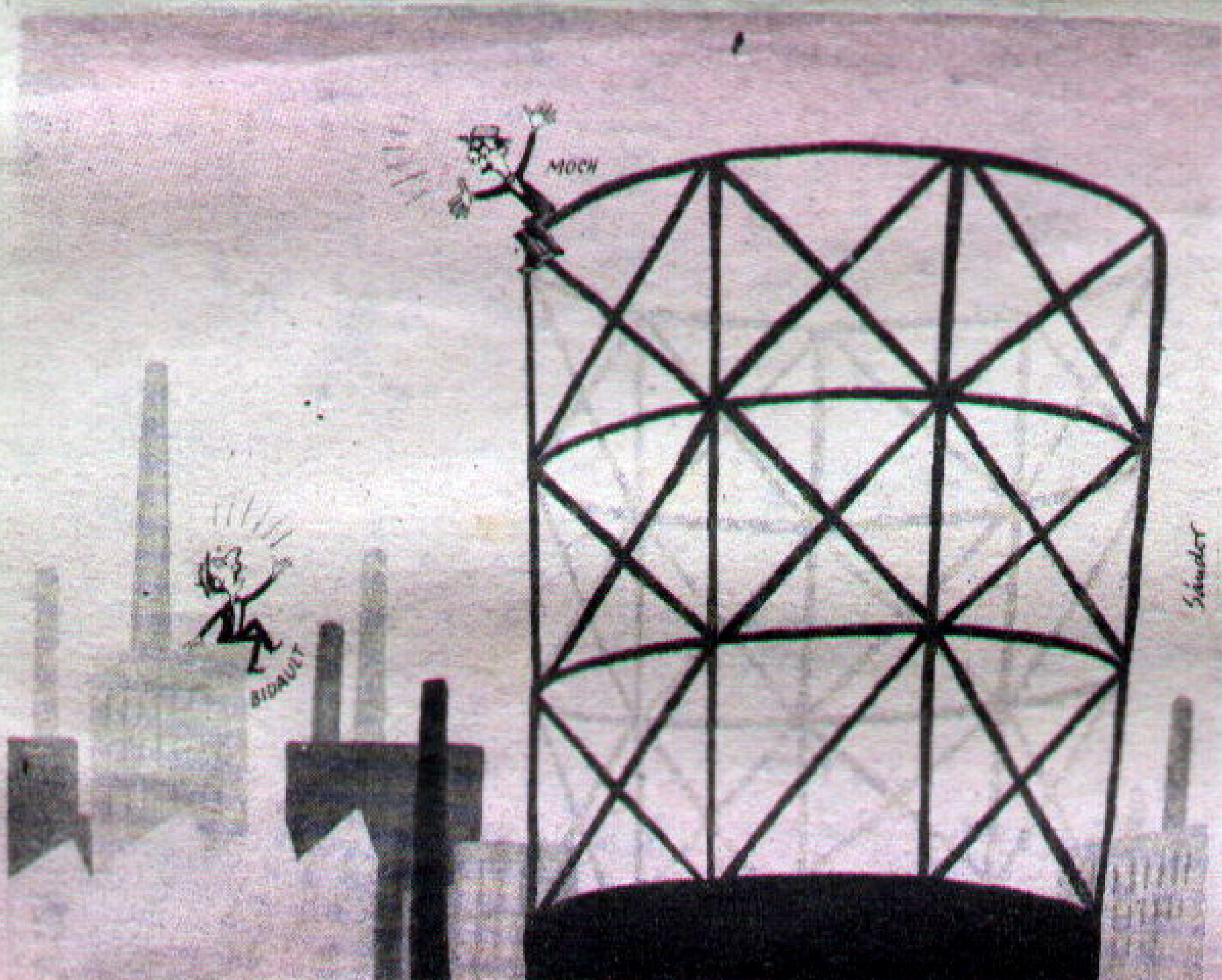
— Olvastad, Pierre? Az Északi-sarkról és az Indiai-óceánról is mentek szavazni a békére és Sztálinra.
— Mi meg innen szavazunk Marseilleből a békére és Sztálinra.

Öröm a háznál

— Egész héten sztrájk... Alig várom a vasárnapot, akkor legalább bebeszélhetem magamnak, hogy a munkaszünet miatt nem dolgoznak...

Páris gáz nélkül

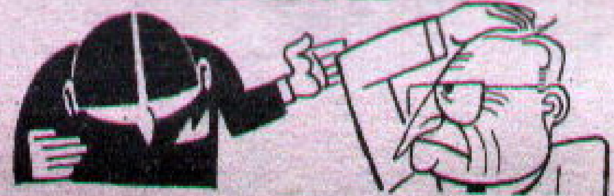
Bidault: Mit keresel ott fent Moch komám?
Moch: Egy kis friss levegőt szívok.

Egy angliai rendelőben

— Mondja, hol tudott szert tenni ennyi krumplira?

Duett

Truman:

Mondd el nekem Gyurka öcsém
A búd és a bánatod,
Hisz' megértő főnök vagyok,
Ha szemed van, láthatod.

Bidault:

Akkora a gondom, mint az
Elefánt vagy a bálna,
A francia reggel, délben,
Sőt este is zabálna.
Tovább megyek: ágy kell neki,
Lepedő és takaró,
Ruha, cipő, meg mifene,
Hogy ez miket akar, ó!

Truman:

Fantasztikus! Ha ezt hallom,
Szívem dühvel megtelik,
Jól sejtem én, hogy a munkást
I yenre kik heccelik!
Node itt a recept, Gyurka,
Használd békén, te árva:
Tudod, hogy szerény a munkás:
Lelőve vagy bezárva...

Őszinte beszélgetés a newyorki szabadságszoborral

Amikor megjelentem előtte és megmondtam, honnan jövök, a szobor kissé mereven fogadott. Jobbjában ott volt a fáklya, arról lehetett megismerni.

—Hogy van kedves Miss Szabadság? — érdeklődtem udvariasan.

A szobor rosszkedvűen nézett le Ellis Is andra:

— Rosszkor kérdezi.

— Miért? Szép idő van.

— Az engem nem érdekel. De félek. Az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság eé kerülök.

— Érdekes. És mi ã véleménye erről a bizottságról?

A szobor mintha mosolygott volna:

— Benne van a nevében. Amerikaellenes. Nem tudom, mit akarnak tőlem. Hiszen én igazán nem csináltam semmit. Úgylátszik nem vagyok szimpatikus nekik.

— Mégis, milyenek a kilátásai?

— Innen elég rossz a kilátás. Egyenesen Ellis Islandra látok, ami börtön. A bevándorlókat tartják ott fogva. Csúnya látvány.

— Minden utasnak ott kell maradni Ellis Islandon?

A szobor kezében megmozdult a fáklya:

— Ne legyen olyan naiv. Csak a harmadikosztályú, vagy fedélközi utasok vagy a békebarátok kerülnek Ellis Islandra, a többiek nyugodtan kiléphetnek Amerika földjére. Ez a demokrácia.

— Úgylátszik, csak a szegényekre vigyáznak ilyen túlzottan errefe'é.

— Ugratni akar. Akkor hiába fárad. Nem ugrom.

— Dehogyis akarom ugratni. Látom, únja itt magát. Jöjjön velem.

— Ne vicceljen.

— Ezt nem mondhatja komolyan, kedves Miss Liberty. Hogy-hogy ne vicceljek? Hiszen ebből élek!

A szobor, beszélgetésünk alatt először, felnevetett:

— Nem mehetek magával, kolléga úr. Ide vagyok kötve.

— Hogy-hogy kolléga úr? Szintén a Ludas Matyiba dolgozik?

— Hát nem egészen. De maga az, hogy éppen itt vagyok, az a legjobb vicc. Nevetséges.

Jobban megnéztem a szobrot. Most már nem nevetett. Mintha könnyes lett volna a szeme. De lehet, hogy csak esett az eső. Nagyon magasan volt, nem láthattam tisztán.

Elbúcsúztam:

— Csókolom a kezeit, Miss Liberty!

— A viszontlátásra! Még találkozunk. Lesz itt még igazi szabadság!

Királyhegyi Pál

Nyugati plakátkiállítás

Ilyen nyomorult páriává süllyed, ha nem használ «SUPERLUXUS» NYLON NADRÁGTARTÓT!

ENNYI ENNIVALÓ- nálunk nem létezik, éppen ezért sürgősen váltsa be 5 dekás bálnahús fejadagját, mert különben az is elfogy!

Szereti a kacsát?

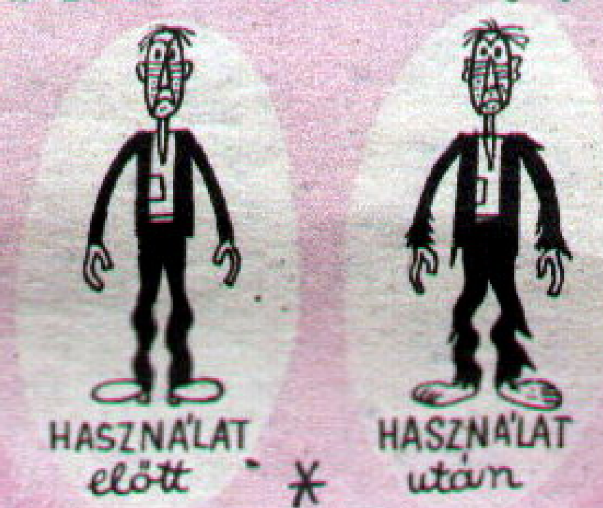
Vegyen "USA" rádiócsövet!

Ne dobja el használt jelvényeit!

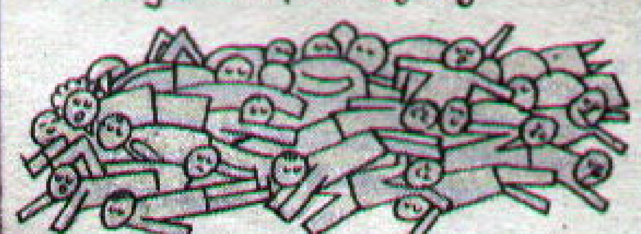

Átalakítja és modernizálja Adenauer

KI VAN KÉSZÜLVE? Használjon MARSHALL segélyt!

HOLLYWOOD MOZI
HULLÁK KAVALKÁDJA
izgalmas filmregény

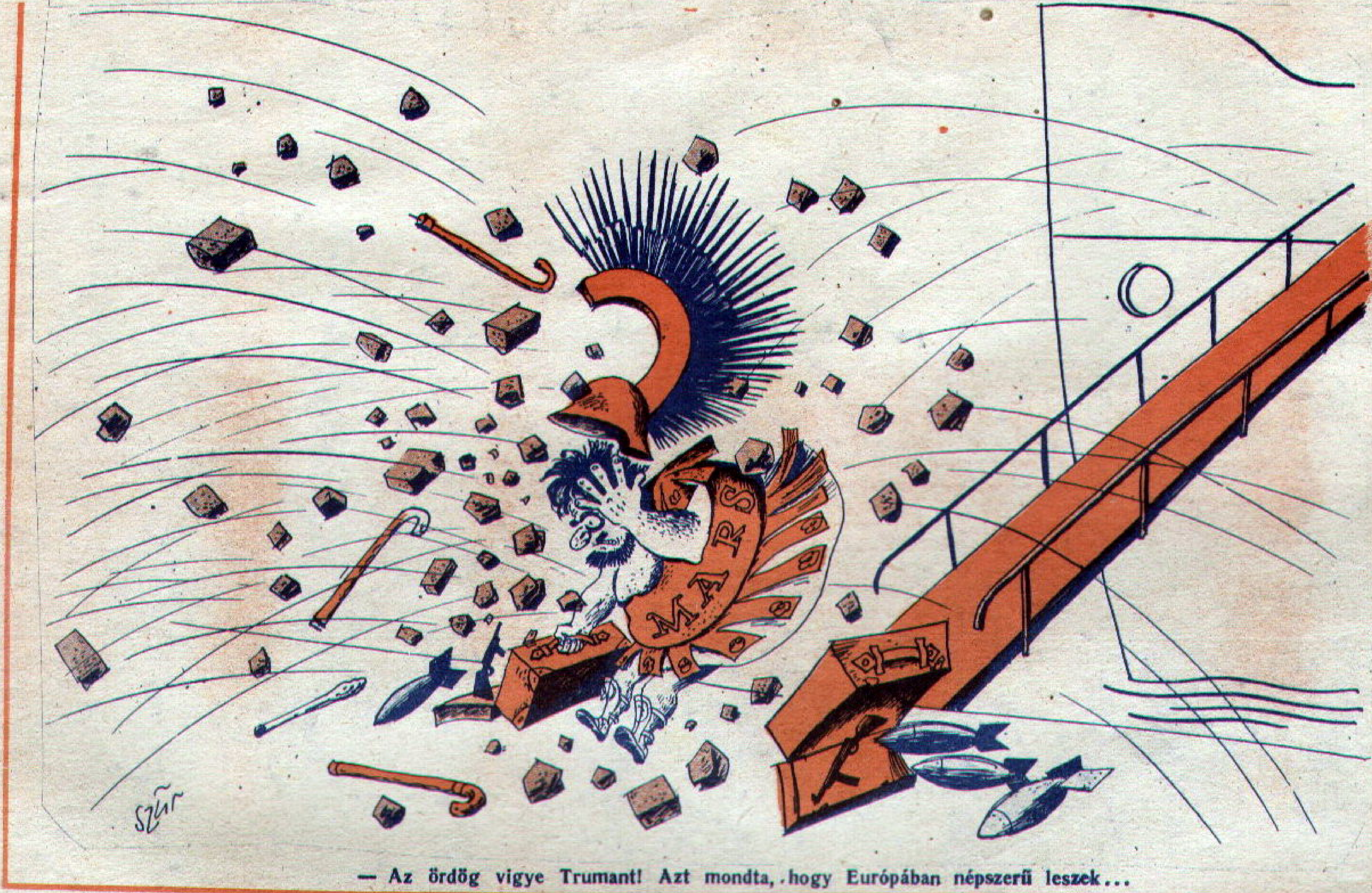
75 hulla! Gyilkosságok, gengszter-támadások, kéjgyilkosságok, útonállások, lincselések, kínzások és perverziók áldozatai!

Mit csináljanak szegények?

Truman: Meg kell ijesztenem őket, mert nagyon félek tőlük...

TRUMAN pórul járt kedvence

— Az ördög vigye Trumant! Azt mondta, hogy Európában népszerű leszek...

Amerikai történet

A texasi Hírharang szerkesztőségébe beállít egy ember.

— Maguk tegnap a halálhíremet közölték, vonja felelősségre a főszerkesztőt.

— Na és? — von vállat a főszerkesztő.

— Igazítsák helyre a tévedést.

— Azt lehet, — mondja udvariasan a főszerkesztő.

Megnyomja a csengőt és azt mondja a besiető altisztnek:

— Jim, lőjje le ezt az urat.

Jó neki

— Bidault úr, ma a postások is sztrájkolnak.

— Hál'istennek. Tudja maga, milyen leveleket hoznak nekem?

Téli emlék

A januárvégi napsugár vidáman szikrázott a hómezőn és én boldogan indultam el a síterep felé. Hogyisne! Kéthetes beutalás a gyönyörű mátrai üdülőbe, plusz teljes ellátás, plusz autobuszjegy oda-vissza, ilyen se volt még a történelemben. Legalábbis a magamfajta dolgozó lány történetében.

Barátnőim Pesten intettek ugyan, hogy kezdő lévén vigyázzak, mert a sízés veszélyes sport, de melyik nő hisz a barátnőinek? Így hát nagybátran hozzáláttam a csatoláshoz, de sajnos, nem számoltam síléceim ellenséges magatartásával. Így történt, hogy mialatt az egyik lécet felcsatoltam, a másik, felhasználva a kedvező alkalmat, szó nélkül elszaladt mellőlem a lejtős terepen. Kiderült azonban, hogy még ez volt a rendesebbik léc, mert mikor utána akartam menni, a másik, amelyik már a lábamon volt, velem együtt szaladt el.

Nagynehezen mégis utolértem a szökevényt és közben megállapítottam, hogy a hó valóban hideg, különösen hideg azonban a szemben, fülben és a szájban. Mikor aztán sikerült a szökevény lécet is felcsatolnom, újabb korszakalkotó felfedezést tettem a hóval kapcsolatban. Rájöttem, hogy a hó nemcsak hideg, de csúszós is. Mindazonáltal néhány bukfenc után örömmel állapítottam meg, hogy léceim kezdenek szelídülni és egy darabig simán siklottam lefelé. Nem is lett vo'na semmi baj, ha nem jön szembe egy fiatalember, aki egy ródlin ülő fiatal lányt vonszolt felfelé az enyhe lejtőn.

— Most légy stramm! — mondottam magamnak, — kerüld ki őket, — de úgy látszik a léceim nem hallották a figyelmeztetést, mert egyenesen belerohantam az ifjú párba. Szerencsére ügyesen hanyattvágódtam, nehogy rázuhanjak a ródlin ülő nőtársamra és így csupán az történt, hogy a lécem orra feldobta a szánkót és a következő pillanatban mindhárman a hóban hemperegtünk.

— Ügyes símutatvány volt, — mondotta a fiú széles vigyorral, amiből rögtön láttam, hogy meglehetősen szemtelen fickó, de a lány kedvesen megnyugtatott, hogy nem történt semmi baj. Én azonban azt gondoltam, hogy biztos ami biztos, inkább gyalog folytatom az utat és leszereltem a sítalpakat. Utána egy gyakorlott síző hanyag könnyedségével a vállamra lendítettem a síléceket, mire az egyik úgy vágott orron, hogy elvesztettem az eszméletemet.

Néhány óra mulva a szobámban tértem magamhoz és az ifjú pár szorgoskodott körülöttem. Megtudtam, hogy ők is beutaltak, a fiatalember motorszerelő, a rokonszenves, csinos leány pedig a huga, amitől kezdtem még rokonszenvesebbnek találni. Hálásan megköszöntem a kedvességüket és megjegyeztem, hogy úgylátszik a sízés feletébb veszélyes sport és az embert könnyen érheti baleset.

— A dehogy, — vigyorgott a motorszerelő, — egyáltalában nem veszélyes, csak kicsit szemfülesnek kell lenni.

A két hét alatt mindig együtt voltunk. Én nem tanultam meg a fiútól sielni, de ő megtanulta tőlem, hogy a dolgozó ember számára mindennél fontosabb a harmonikus, meleg otthon és elhatároztuk, hogy összeházasodunk.

Mikor néhány hét mulva kijöttünk az anyakönyvvezetőtől, belékaroltam és azt mondtam:

— Neked volt igazad drágám. A sí valóban nem veszélyes sport, csak kicsit szemfülesnek kell lenni.

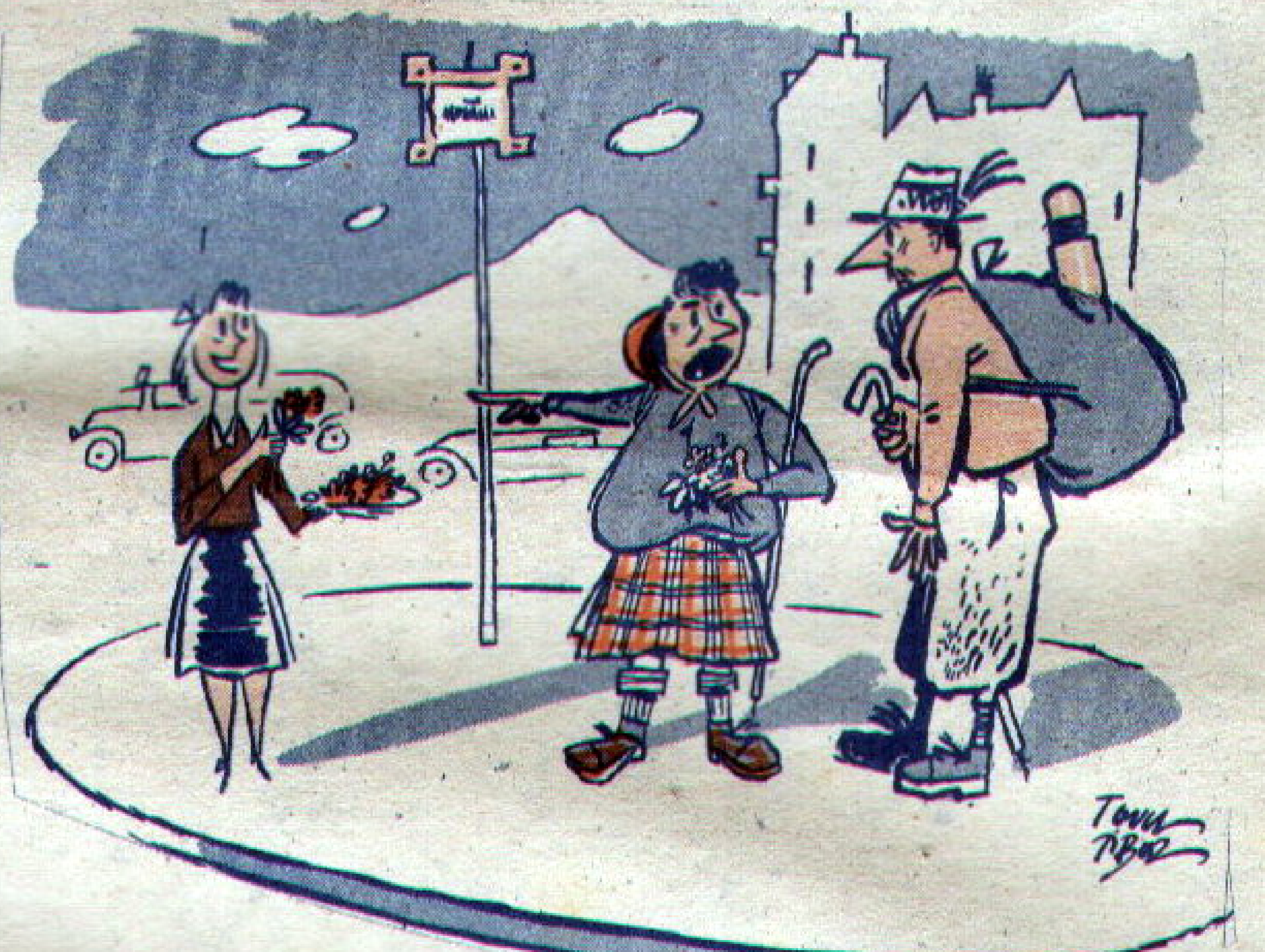
Mire ő megsimogatott és huncut mosolyáva' felelte:

— Ellenkezőleg szivecském, neked volt igazad. A sí valóban veszélyes sport és az embert könnyen érheti baleset.

Hát láttak már motorszerelőben ilyen zsiványt?

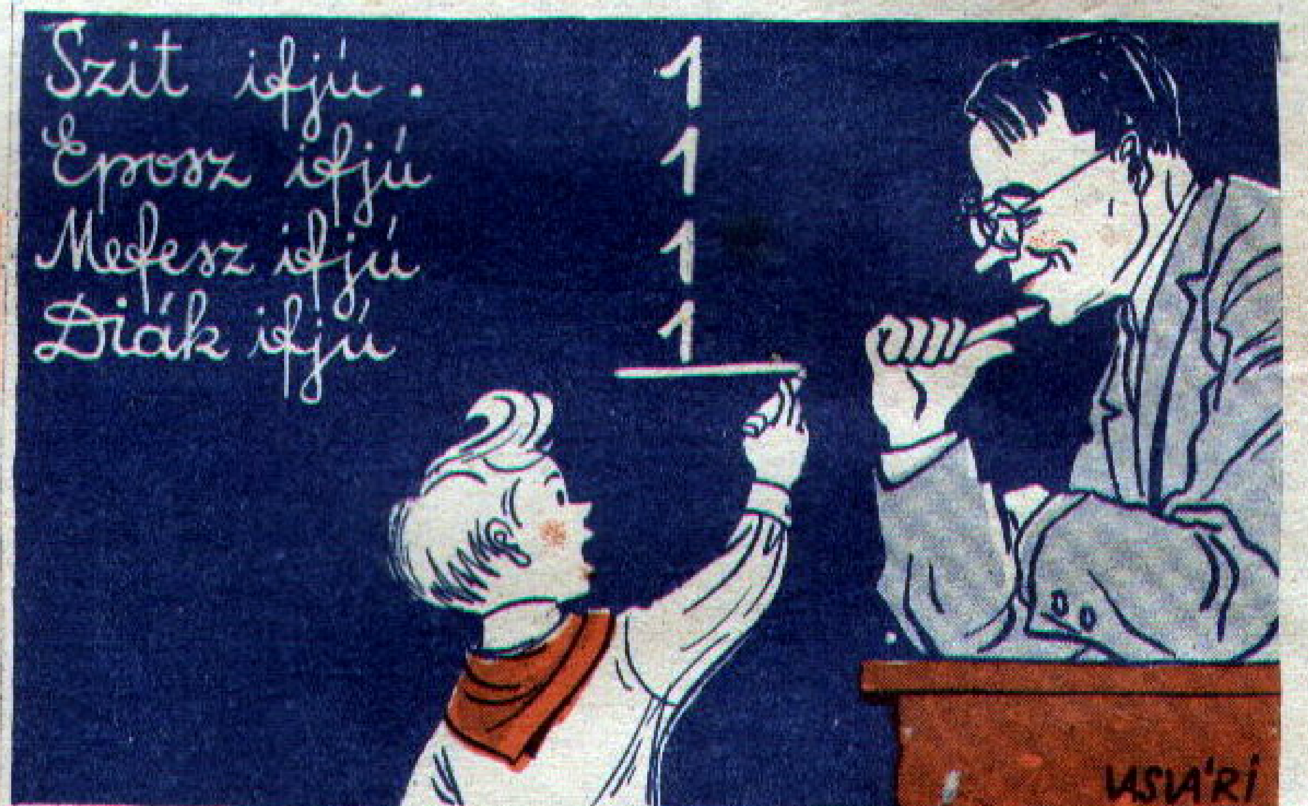
Cs. E.

Tavaszi ibolyázók

— Látod Oszkár, a városban egy forint egy csokor, te meg egyötvenet adtál érte Budakeszin.

Egységbe ifjúság!

— Mennyi ez összesen, fiam?

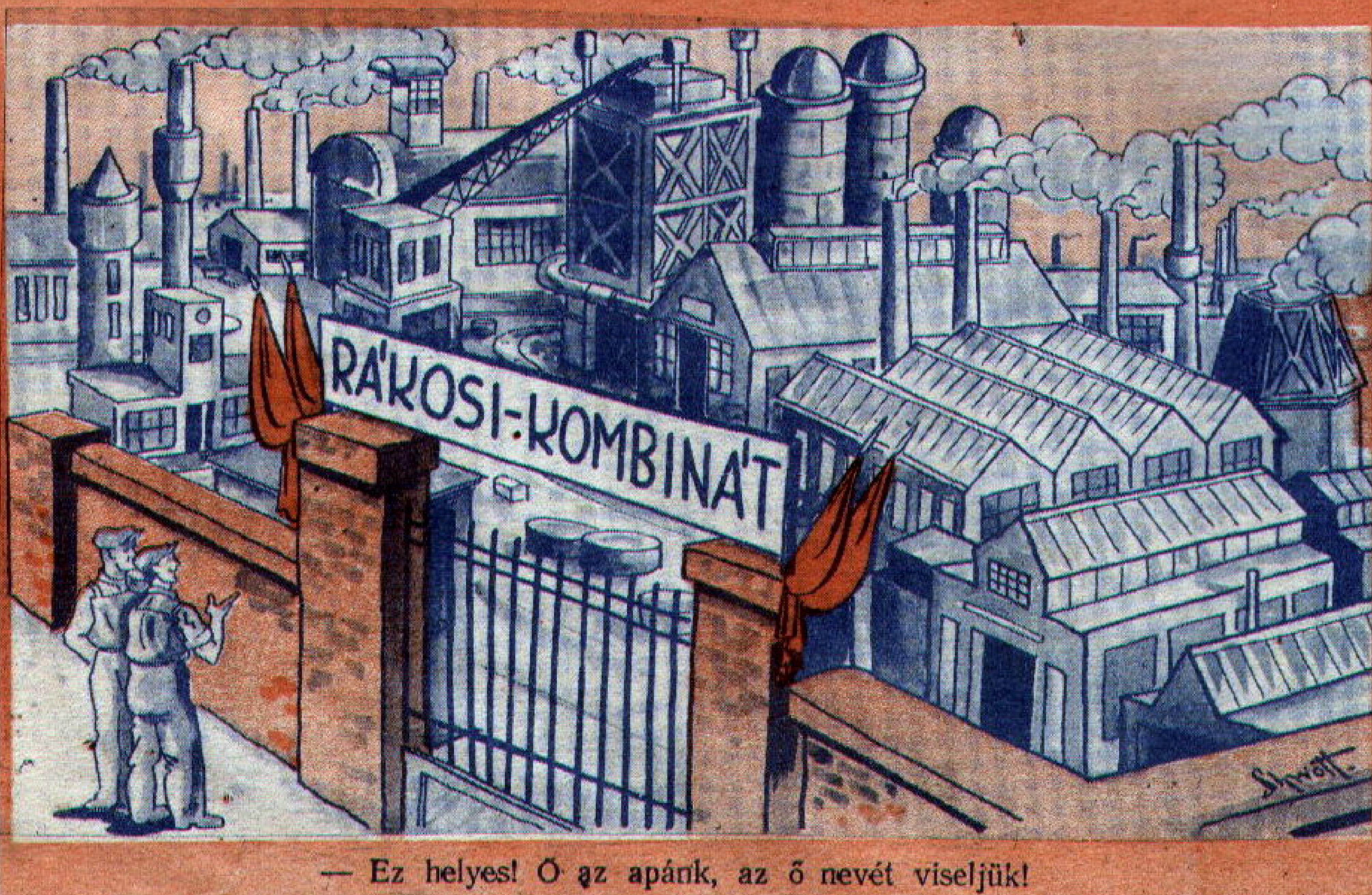
— Egy!

PEHHES EMBER

— Na tessék, és én tegnap vettem tíz deka parizert.

CSEPELEN

— Ez helyes! Ő az apánk, az ő nevét viseljük!

Darvas Szilárd:

Bombakérdés

Mindig tudtam, hogy az igazi amerikai újságiró nem ismer akadályokat. A történelem folyamán ugyan volt néhány, aki ismert, de azok úgy is néztek ki.

Viszont egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a tőkések Amerikáján az isten se tud segiteni, lehet, hogy nem is akar, mert az amerikai mennyország erős konkurrenciát jelent az Eg protektorátusa alatt álló Pokol nevezetű gyarmatnak. (Lásd: az imperialisták egymásközti ellentéteit.) Egyébként a mennyországba akkreditált nyugati lelkekről egyre-másra kiderült, hogy nem annyira angyalok, mint inkább kémek. Alighogy egyet üdvözültek, máris lopkodni kezdték a hittitkokat, miértis záros határidőn belül a pokolba küldték őket.

Ilyen előzmények után Truman elnök belátta, hogy az Égtől nem sokat várhat, viszont megrémülve részint a szocialista országok eredményeitől, részben a küszöbön álló nyugati csődtől, különb segitőtársak után nézett. Megállapitván, hogy isten csak egy van és az is az égben, náci vegyészmérnök viszont rengeteg és az is mind az Egyesült Államokban, az utóbbiak mellett döntött. S mivel az atombomba, mint kiváltságos csodafegyver már megbukott, kiadta nekik az utasitást, hogy nyomban gyártsanak hiper- és szuper-atombombákat.

A mérnökök vállalkoztak is e felemelő munkára, csakhamar kiderült azonban, hogy hiperben főleg mangánt, szuperben pedig még azt se tudtak gyártani.

Az elnök mérge nem ismert határt, úgyhogy be is tévedt bolgár területre, ahonnan azonban a fináncok elkergették. Ekkor a nagy Harry rácsapott még textiles korából visszamaradt szépmivű homlokára.

— Eh mit vegyészek! — mondta megvetőleg. — Elegem van belőlük. Most rászabaditom a világra az újságirókat!

Borzalmas fenyegetését be is váltotta és jól számitott, mert — mint már bevezetőmben emlitettem — az amerikai újságiró nem ismer akadályokat. Amin Ali baba és a negyven vegyész hiába törte kénsavas fejét, azt ők pillanatok alatt megoldották.

A Déli Nyuz riportere két apróhirdetés között, csak úgy unalmában nyomban feltalált egy hidrogénbombát, amelytől tartósan szőke lesz a haj, majd az égnek áll, miközben naponta kikészül egy bolsi ország és a tőzsdén felmennek a részvények.

Az elnöknek ennyi elég is lett volna, de ha egy üzlet menni kezd, nincs megállás. A Déli Nyal belpolitikai rovatvezetője, akinek fizikából sosem volt háromnegyednél rosszabb osztályzata, visszaemlékezett középiskolai tanulmányaira és lapzártáig konstruált egy bombát, amelynek kefelevonatát az egész szerkesztőség megcsodálta. Ez a pokolgép coca-colát eszik, bugi-vugit táncol, szánt, vet, begyüjti és haszonnal eladja a termést, majd félperc alatt levegőbe repiti az egész világot, Amerika azonban visszaesik a földre. A kisérletek során Amerika visszaesése tisztán látható volt és ez a többi csodákat is hihetővé tette.

Valamennyiüket lepipálta azonban a Déli Szósz tördelőszerkesztője. Az ő bombájának az a specialitása, hogy állandóan robban, csak akkor hagyja abba, ha ledobják, erre azonban senki sem vállalkozik és igy védekezni sem lehet ellene.

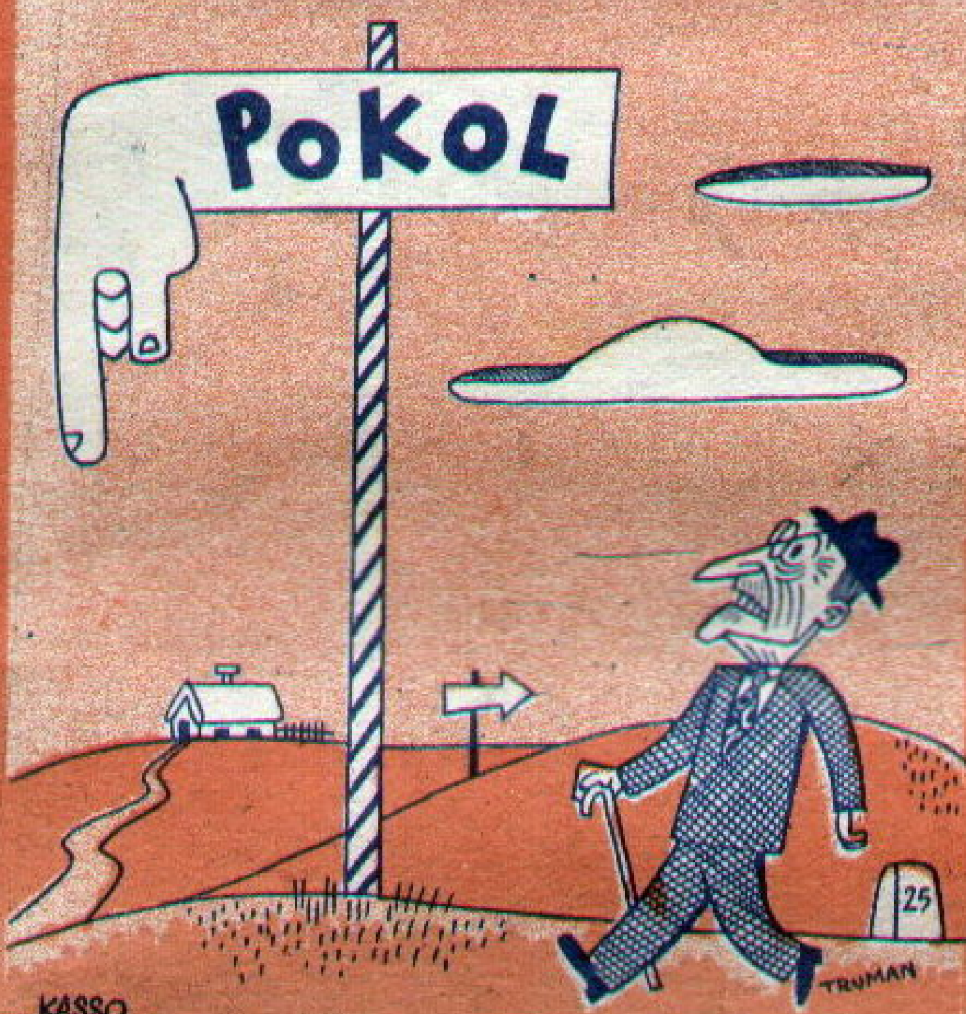
Ez az úgynevezett szuper-atom-hiper-oxid-bomba, amelyet egyelőre még nem hoznak nyilvánosságra, mert az újságiró még csak most tanulja a bomba nevét leirni.

Kiosztották a KOSSUTH-DÍJAKAT

Kossuth Lajos azt üzente,
Nagyszerű a regimentje.

Amerikai útjelzőtábla

Diplomatafelvétel

ACHESON: Szóval ön feddhetetlen jellemű ember?

DIPLOMATAJELÖLT: Igen.

ACHESON: Sohasem kémkedett?

DIPLOMATAJELÖLT: Soha.

ACHESON: Nagyon helyes. Mert jegyezze meg magának fiam, hogy az Egyesült Államok diplomáciai testületében kémeket nem alkalmazunk! Ott csak feddhetetlen jellemű embereknek van helyük! Megértette?

DIPLOMATAJELÖLT: Igenis.

ACHESON: Feddhetetlen jellem, puritán becsületesség! Az USA diplomatája nem szűrheti össze a levet kémkedő bárnőkkel, nem folytathat párszáz dollárért kémtevékenységet! Washington és Lincoln országa vagyunk, noblesse oblige! Megértette?

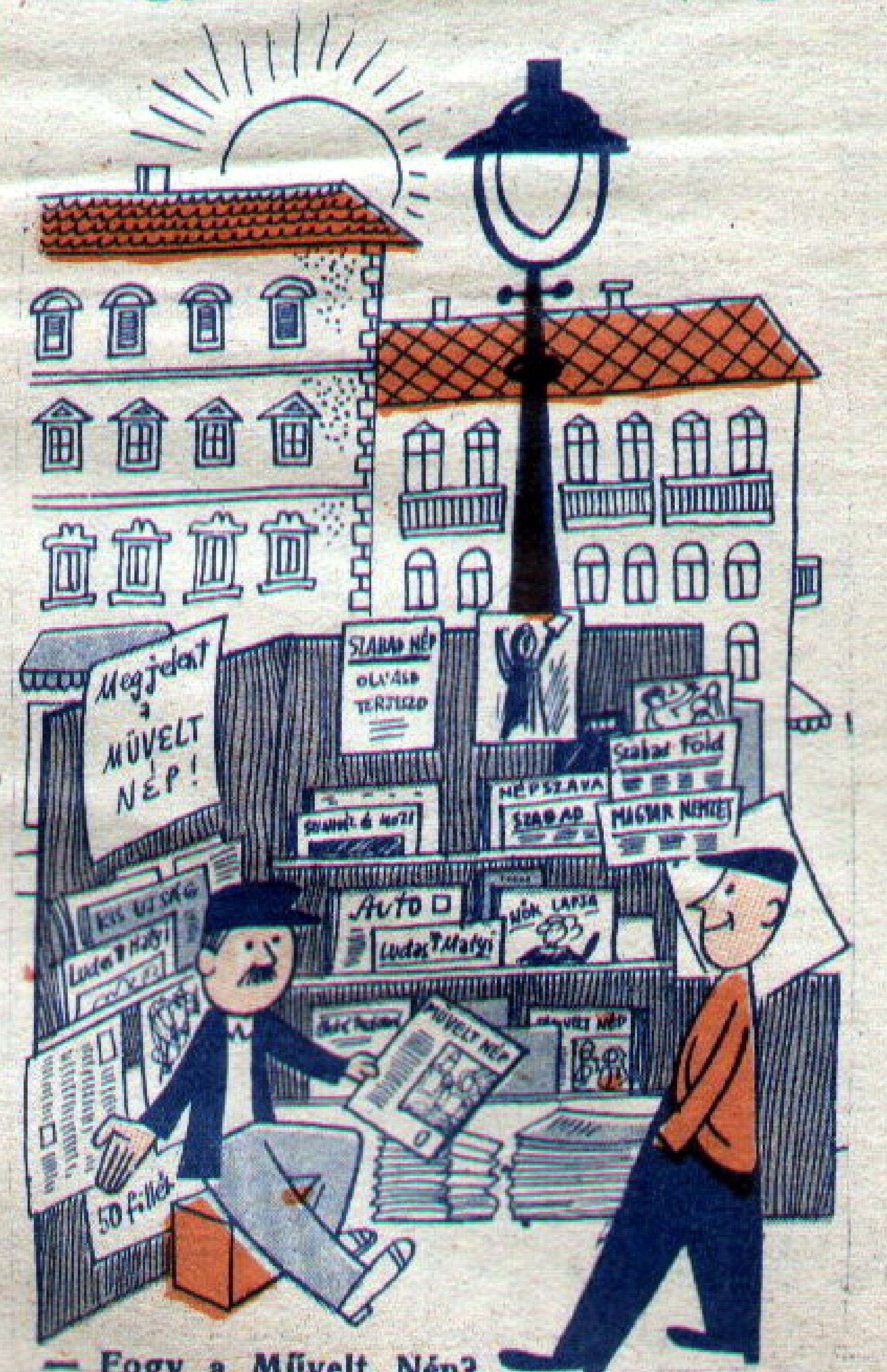
DIPLOMATAJELÖLT: Igenis.

ACHESON: Hát ehhez tartsa magát, fiam! Nem türjük, hogy a diplomatáink lejárassák az USA tekintélyét! Egy diplomata képviselje a hazáját, egyéb dolga nincs? Ugye, magának is ez a véleménye?

DIPLOMATAJELÖLT (meghatottan): Igenis.

ACHESON: Menjen a fenébe. Ilyen marhákat nem használhatunk . . .

Megjelent a „Művelt Nép"

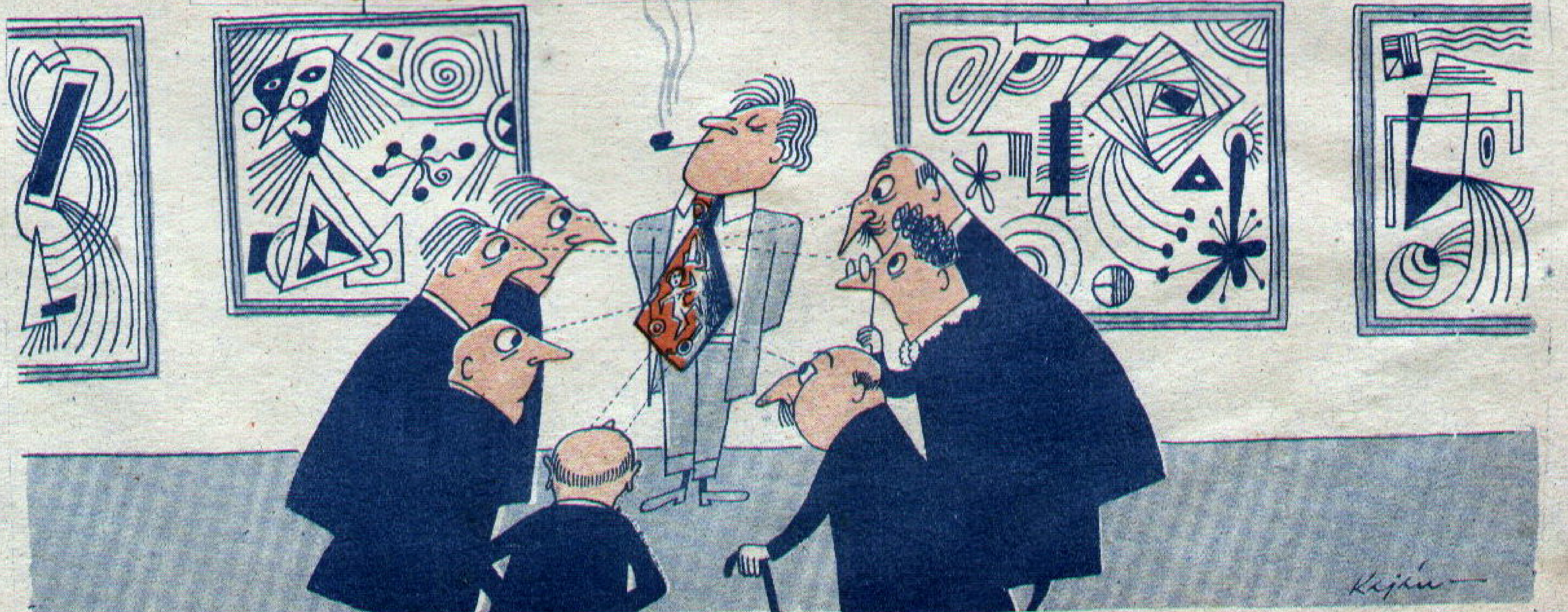

— Fogy a Művelt Nép?
— Igen, a „Művelt Nép" fogy és ezáltal gyarapodik a művelt nép.

Ludas Matyi
Előfizetési ára 1 hónapra
Belföldön **2.80** forint
Külföldön **4.—** forint
Postatak. bef. lap. száma 5170

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Amerikai tárlat

Bodó Béla:

Hózlinger bukása

Kedves *Ludas Matyi!* Bizonyos vagyok abban, hogy pontosan tudják, merre van a Szvetenay-utca, de azt nyugodt lélekkel állíthatom: nem tudják, ki volt a *Hózlinger!* Na úgye? Hát ő fuvaros volt annakidején Óbudán. Reggelenként két nagy lovat fogtak eléje, nem mondom, volt a kocsin fuvaroznivaló is, de legfőképpen: Hózlinger, meg a terjedelme. Estére kocsmába ment és onnan négy pár ló sem tudta kimozdítani. Ivott Hózlinger? Nem kérem, ezt is tévesen tudják: *evett!* Néha a sárga földig leette magát. Nem volt annyi légypiszok a söntésben berámázott Ferenc József szakálltulajdonos császár és mindenféle király sokszorosított ábrázatán, mint ahány tojásból álló rántottát meg tudott enni Hózlinger. Rettenetes evő volt, fogadásból megevett négy szalontüdőt, kilenc gulyást, hat adag rakott káposztát és hogy jóllakjon, két méter pároskolbászt. Aki fogadott vele, *az fizette a cechet* — ez volt a jóllakási trükkje a híres óbudai Hózlingernek. De milyen híres volt. A Vörösvári-utcában, akkor régen, a szegénység így szokott panaszkodni gyerekeire: *„Jaj, kérem, hogy mennyit esznek, akár a Hózlinger…"*

Hát ennyit a régi Óbudáról. Most kedves *Ludas Matyi,* ismerősöm ismerőse mesélte egy ismerősöm édesanyja egyik rokonának, aki egyébként jó ismerőse, hogy a mult hónapban abból az óbudai házból, ahol a nagynénje lakik, kivándorolt egy főbérlő, bizonyos Kelevéz Aladár, mert *nem szeretett tisztességes emberek között élni. Londonba ment!* Itt aztán kapkodott fűhöz-fához, de nem engedték közel semmihez, mert minden angol fű és minden angol fa a helybeli tőkések kezén van és így ez a bizonyos Kelevéz egyszer csak arra a megállapításra jutott, hogy már esteledik és még egy meleg kanál sem volt a gyomrában. Pedig szeretett enni, haj-haj! Szinte sírva gondolt az itthoni hagymás rostélyosra, amelyet úgy vesznek körül a zsírban sült krumplik, mint kotlóst a csibéi. És a csibehús! és a galuska abban a piros lében….

Ekkor jutott eszébe Hózlinger. Egészen felvillanyozódott. Ho-hó! Remek! Miért ne? Meg kell próbálni! Bátoré a szerencse! Satöbbi. Kinézett magának egy vendéglőt. Teát ittak benne. Belépett. Négy munkás állt a pultnál. Beszélgettek.

Na most! Amellett az angolok szeretnek fogadni. — Egyszóval — így mesélte ismerősöm ismerőse satöbbinek — Kelevéz felajánlotta a nagy fogadást. Hogy, már mint ő, — *egyébként a cechet a vesztes fizeti* — meg tud enni akár *huszonnégy tojásból* is rántottát, közkívánatra kolbásszal is…

— Well, — mondták neki a munkások — well, — mi meg tudnánk enni *egy* tojásból is rántottát… Ha volna.

Hát ennyit Londonról, kedves *Ludas Matyi.*

Az USA-flotta udvariassági látogatást tett a Távolkeleten

Amerikai katona: Köszönj szépen a barátaidnak!

Imperialista híradó

Páris

Arra a kérdésre, hogy miért folytatják a vietnami piszkos háborút, Bidault így válaszolt egy újságírónak:

— Mi franciák imádjuk az udvariasságot.

— Na és?

— Annak a Bao-Dainak megvesztegető modora van.

Brooklyn

Mr. John Smith kétségbeesetten panaszolta egyik barátjának:

— Szörnyű dolog ez a fiammal! Reggeltől estig hazudik, egy igaz szó nem hagyja el a száját! Mi lesz abból a fiúból?

A barát megnyugtatóan válaszolta:

— Szuperatombomba-feltaláló Trumannál.

Washington

Truman elnök tegnap nyilatkozott a sajtónak:

— Ma rájöttem, hogy én jóval nagyobb ember vagyok, mint Washington György.

— Hogyhogy? — kérdezte kötelességszerűen a sajtó képviselője.

— Úgy, hogy Washington csak azt érte el, hogy Amerika ne legyen angol gyarmat, de én azt is elértem, hogy Anglia amerikai gyarmat legyen.

Athén

A görög király elindult Trumanhoz Washingtonba. A pyreusi kikötőben nyilatkozott az újságíróknak:

— Főleg azt kívánom Washingtonban hangsúlyozni — mondotta, — hogy Görögország független ország, azt csinálhat vele Truman, amit akar.

Hollywood

A Metro filmgyár filmet készít Kant „A tiszta ész kritikája" című könyvéből. Nagyjából ragaszkodnak az eredeti szöveghez, csak egy kis lövöldözést, egy pár izgalmas lovasmutatványt, száz görlt és egy kommunistaellenes slowfoxot tesznek bele.

(g. m.)

A szűkszavú borbély

Vendég: A kettes számú lemezt kérem!

Baj van az üzemi konyhán

Ez már disznóság! Nem lehet szó nélkül hagyni azt, ami a konyhán történik.

Hogy sorba vegyem az eseményeket, itt van mindjárt a mai ebéd. Péntek lévén, zöldségleves volt és túróstészta. Hát kérem, egyszer lehetne megenni az ebédet, akkor sem lehet megenni. Mert mi történt? Egyszerűen az, hogy a levesben kockára volt vágva a tészta, a tésztában meg hosszúkásra. Ki hallott már ilyet? Mennyivel került volna több fáradságba a levestésztát laskára és a tésztatésztát cvekkedlire vágni?

Nemrég történt az is, hogy olyan remek leves volt, hogy megettem belőle három tányérral. Persze, hogy a fasirtból már alig tudtam megenni két darabot. Ilyen átlátszó trükk! És ráadásul róseibnit adtak hozzá, mert azt mindenki utálja.

Úgylátszik, bolondnak nézik az embert.

Ehhez hasonlít az az eset, amikor rántotthús volt. Én szeretem a kövér húst, mi sem természetesebb, hogy akárhányszor odamentem, mindig soványat kaptam. Valami öt adagot kellett megennem, míg végre olyan szerencsém volt, hogy egy kövérhez jutottam. De hogy ne stimmeljen sehogy a dolog, ehhez törtkrumplit adtak. Nem róseibnit, mert azt mindenki szereti.

Mert azt hiszik, hogy mi bolondok vagyunk!

És még egy nagy hiba van. A heti kosztért valami 4 forintot fizetünk. Ez kb. majdnem egy órára eső fizetésünk. Ezért a pénzért igazán adhatnának valamivel nagyobb adagokat is. Elvégre mi az a 15—20 dekás hús, amit adnak egy adagban? Különösen olyannak, mint én, aki egész nap oly nehéz munkát végzek az irodán. Ezekre a kis adagokra az sem mentő körülmény, hogy mindenki annyiszor kér még, amíg jól nem lakik.

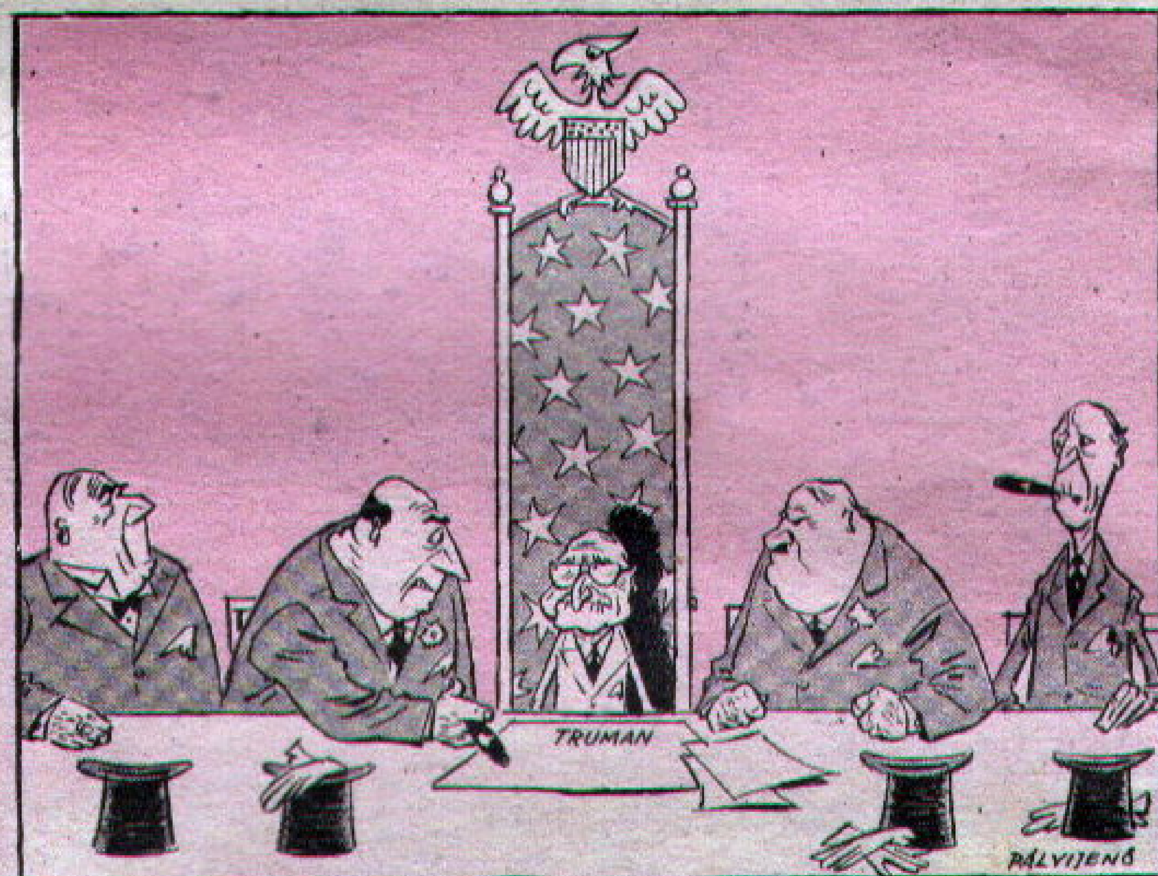
Persze, azt hiszik, hogy mi bolondok vagyunk!

Ezeket elmondtam a Lufcsáknak is, de ennek semmi érzéke az ilyen komoly dolgokhoz. Azt mondta, ha nem vagyok megelégedve, hordjak otthonról kosztot.

Ez is hülyének nézi az embert.

(K. V.)

Tanácskozás a Fehérházban

— Mondd harry, van egyáltalán olyan ország, amelyik fél tőlünk?
— Hogyne volna.
— Például melyik?
— Például az USA.

Az új súgó premierje

A humor MESTEREI

Móricz Zsigmond

Pancsi

A moziban egymás mellé került két lány s az egyik fölvisított:

— Pancsi!

Egymásra akartak borulni, összeölelkezni, de a sok nép, aki odanézett zavarba hozta őket és csak összedörzsölték a vállukat, fejüket, kezüket, mint a bocik és a szemük ragyogott és jó kis szók sisteregtek belőlük.

— Nété mán.
— Ügyi.
— Esse hittem vóna.
— Te hun jársz itt?
— Van urad?
— Suszter.

Erre nagyon és boldogan és soká nevettek. Egészséges fehér fogaik szikráztak, mint két drága, minden gyöngynél drágább gyöngysor.

— Nahát.
— Hát.
— Ha a Ferkó tudná!
— Tudhassa felőlem.
— Hát mán te nem?
— Én??

Újra kitört belőlük a viháncoló kacagás, ki tudja micsoda emlékek rezegtek bennük, köröskörül meghalt minden, elmult minden, csak az ő boldogságos vigasságuk világított.

De sötét lett és valami amerikai dollárkirály szalonjában vagyunk, ahol a férj kicsapongó kezd lenni és a szépséges szomorú aszony telesírja könnyel a szép hímzett batiszt zsebkendőjét.

Kinyílt kis szájakkal bámult a két lány, nem látszott arcukon semmi érzelem, elejétől végig, mint a viaszálarc, ugyanazzal a csodára kinyílt bámuló arccal nézték a csodálatos képet.

Mikor világos lett, nagyot nevettek rá s menten összebujtak.

— Jó az urad?
— Jó.
— Nem goromba?
— Nem.
— Nem csunyaszájú?
— A, még káromkodni se tud.
— Nem iszik?
— Nem.
— Nem asszonyos?
— Nem.
— Akkor neked jó.
— Most már jó.
— Miért?
— Mert otthagytam.

Egy pillanatnyi csönd, akkor hallatlanul felnevettek s ebben a pillanatban újra sötét lett. Sötétben nem szabad beszélni, csak nézni a mozit.

A fiatal méltósága bálba megy kisírt szemmel, ott szép fiatal gavallérja akad, jaj és nagyon szép, sokkal szebb és gazdagább, mint az ura, de ő mégis csak hű marad a férjhez, igaz, hogy akkorákat sóhajt! És azután hazakíséri az unokatestvére, ez is szerelmes belé és mikor otthon van, ittas a legény s megkéri a kezét ma éjszakára. De a gyönyörű méltóságos asszony nem hagyja és az unokatestvér mégis megöleli és akkor jön a férj és azt mondja:

— Mars ki!

A két kislány arcán semmi se látszik, még az sem, hogy ők is asszonyok már, oly fiatalok, helyesek, ártatlanok. Rögtön elfelejtik a mozit, ahogy világos lett.

— Szójj mán no!
— De mit?
— Mér hattad ott?
— Csak a veszekedésér.
— Min veszekedtetek?
— Csak a szegénységen.
— Nem volt semmi munkája?
— Nem szeretett dolgozni.
— Hiányzott valami?
— A, hát ha egy ember elvesz egy nőt, tartsa is el.
— Mivel?
— Ruhásan, meg legyen mindenje, ami egy házba kell.
— Nem vót?
— Még azt is eladtam, amit vittem.
— Mit?
— Vót hasas disznóm, most semmi.
— Ügyi.
— De még a párnámat is eladtam, meg a lepedőt.

Újra sötét, újra kép. Nagy baj van, a szép méltóságos dollárkirálynétól elveszik a gyerekét és ő elmegy próbakisasszonynak a ruhaszalonba, de odajön véletlenül a báli gavallérja, aki ruhát akar ott venni a babájának, no most mindjárt újra belehabarodik, jaj istenem, de szép is a szerelem, már neki vesz ruhát, meg lakást rendez be neki és próbára teszi az erényét, de a szép méltóságos próbamamzi jajgatva akar elrohanni s el is rohanna az esőben, viharban és haza a szűk kis szegény szobájába és a gyereke arcképét imádja.

— Gyereked?
— Van.
— Egy?
— Fiú.
— Hun?
— Szüleimnél.
— Ű nem akarta?
— A suszter? Nem adom neki!
— Nem szereti?
— Minden vasárnap jön.
— Hív?
— Hív.
— Szerelmes?
— Szerelmes.
— Te nem?
— Én mán többet nem is tudnék.
— Csak a Ferkóba?
— Én mán öregasszony leszek, felnevelem a fiam és meghalok.

Mozi újra berreg. A jókra jó sors jön, mert kéremszépen a rettenetes gazdag petróleumcsászár, aki az előbbi férjét, a dollárkirályt, a jobb mellényzsebéből ki tudná fizetni, megtudja, hogy a gazember férj második felesége a kisbabát úgy kinozza, hogy még az édesapja arcképét se hagyja neki játszónak, hát egyszóval nagy pénzzel, vagy hogy nem lehet tudni, hogy s mint, de a gyereket karácsony estéjére haza küldeti a szép édes méltóságos mamzi kisasszonnyal. No van is öröm és boldogság, most aztán úgy csókolják egymást a petróleumos császárral, hogy az embernek mind a két orcáján ég a bőr.

— De a Ferkóhoz elmennél?
— Én?
— Mán nem vagy bele szerelmes?
— Nem.
— Soha?
— Soha.
— Hogy lehet?
— Hát a szerelem az egy nagy semmi.
— Biztos?
— Biztos, csak két esztendeig tart.
— Biztos?
— Csak az ember magát hecceli.
— Ügyi.
— Láttam a multkor a Ferkót, olyan, mint egy csavargó.
— Rongyos?
— Sovány, rongyos.

Új mozikép jön, valami kikent pofájúak a szakácsnénak udvarolnak, odaég a hús, beleugrik a tűzbe, fel a kéményen, végigfut a háztetőn, beleesik a meszesgödörbe, jaj de nevetséges, tyúktollba hempergeik, biciklire ül, autóval kergetik, rendőr felbukik, tíz rendőr, húsz rendőr egymást pofozza, repülőgépre ül, a motor elrepül, ő ott marad, megfogják. No, e jó vót.

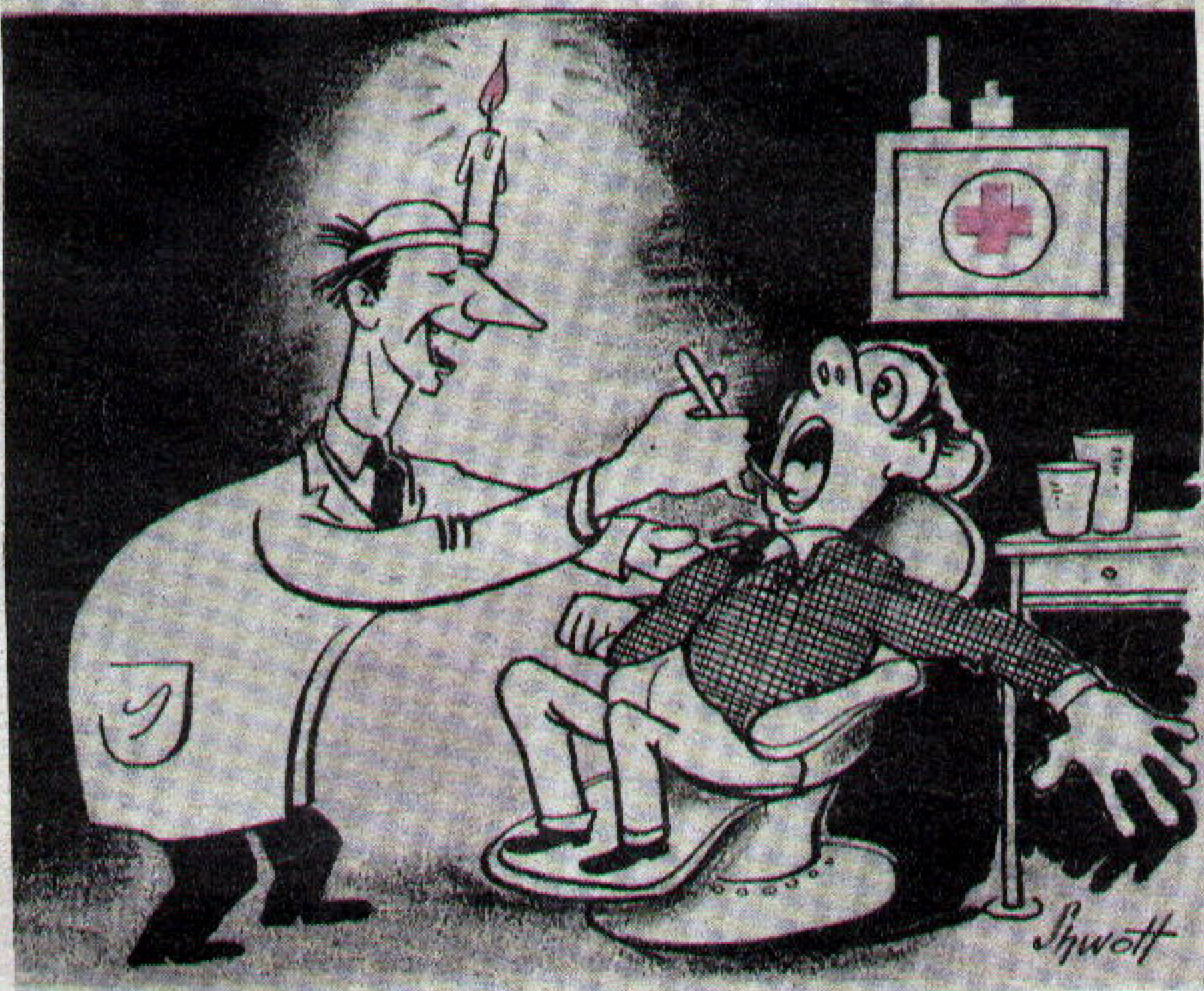
— Hát hun vagy?
— Helybe.
— Igy jobb?
— Nem.
— Mennyit fizetnek?
— Csak 400.000-et, mit lehet azon venni?
— Ügyi.
— Veszek a fiamnak karácsonyfát. Már vettem félkiló szaloncukrot, három aranyszálat, veszek olyan szép nagy diót, negyven gyertyát, meg olyan csillogókat.
— Azután?
— Azután visszamegyek az uramhoz.
— Miért?
— Hát az mégis más. Itt elmenni se szabad, mindig dolgozni, futni, szidás, munka, és ez az egy ruhám van, ott legalább, ha akarok dolgozok, ha akarok pihenek, ha akarok moziba megyek.

Újra kép. Az utolsó. Valami természeti kép. Nincs rajta semmi látnivaló.

— Mér mégy vissza?
— Megmondjam?
— Meg.
— Nem mondom.
— Mondd meg.
— Nem mondom.
— Mondd meg.
— Hát... hathónapos vagyok.

Erre összedugták a fejüket és kuncogva nevetve torlódtak ki a tömeg között.

Fogászati rendelés a melbournei villanysztrájk alatt

Történet G. B. Shawról

SHAW nagyon ritkán jár és járt társaságba. Amikor egy-egy alkalommal mégis elszánta magát erre, természetesen mindenki igyekezett érdekessé tenni magát előtte. Egyízben a házigazda, aki nemrégiben tért vissza Afrikából, erőszakkal becipelte az írót a hálószobába és büszkén mutatott az oroszlánbőrre, mely az ágyat takarta. Persze, rögtön elmesélte a hozzá fűződő történetet.

— ...amikor célzásra emeltem a puskámat — mesélte izgatottan — tudtam, hogy valamelyikünk a porondon marad: vagy az oroszlán, vagy én!

— És szerencsére nem az oroszlán győzött — vágott közbe szárazon SHAW — mert Ön nagyon rosszul festene, mint ágytakaró...

Tavaszi divat

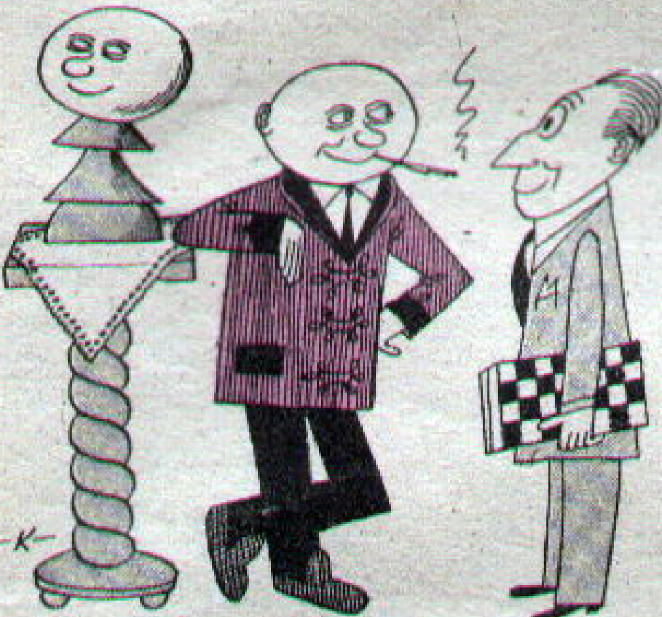
A szoknyának a földtől 40 centiméterre kell érnie — és ami ebből következik.

KÉT ARANYKULCSOCSKA

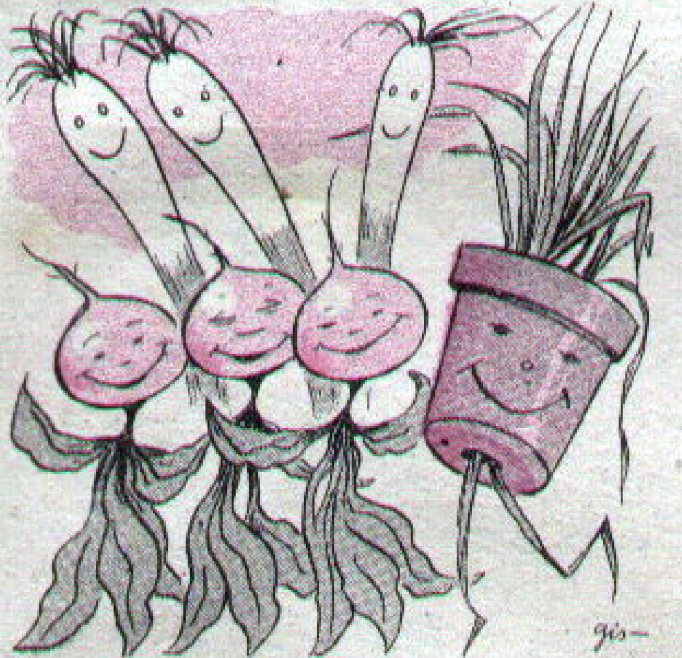

Ennek nincs sikere. Ennek van.

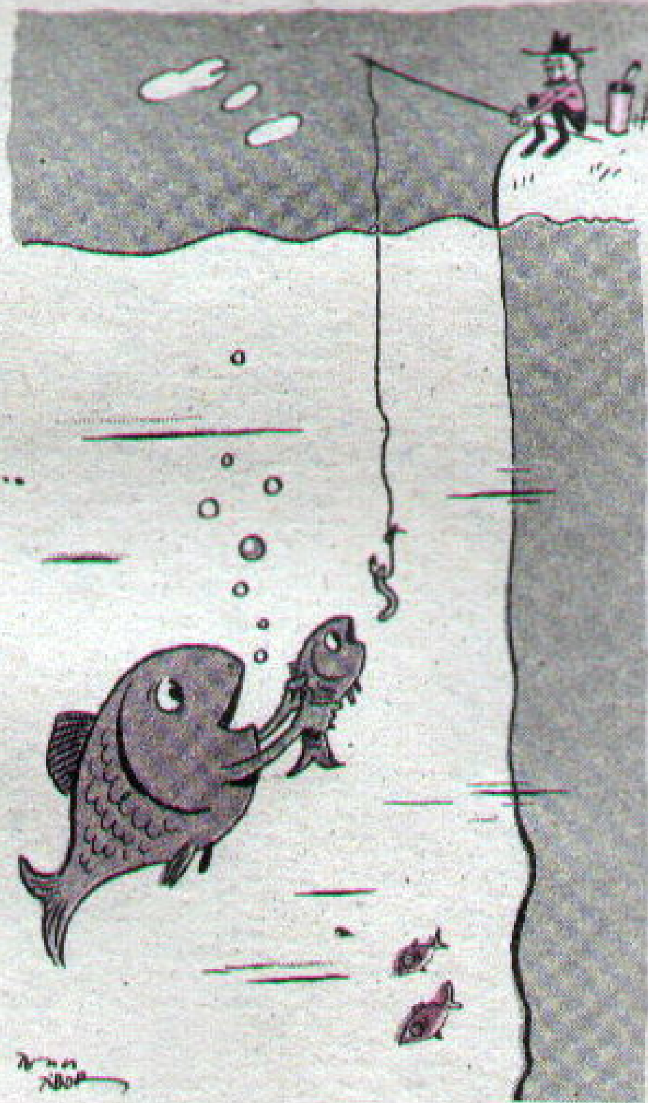
A sakkmester mellszobra

A tavasz jólzú hírnökei

Az élet iskolája

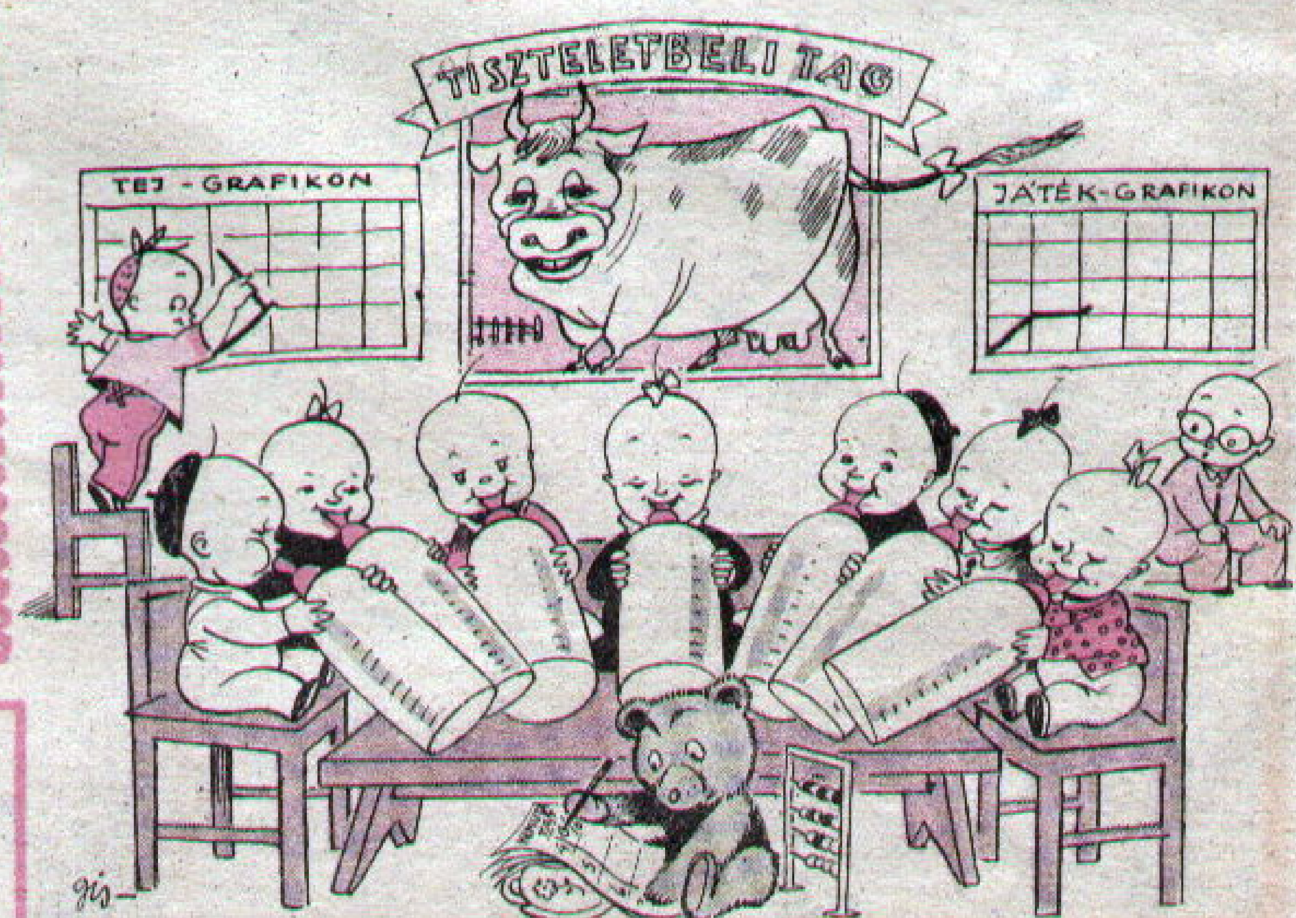
— Látod fiacskám, ez itt a csalétek, ezt most szépen leesszük a horogról...

Hangtalan Heti Híradó

A Mémosz uj vezetősége a kétnapos konferencián úgy döntött, hogy nem csak az épületek felépítésében, hanem a reakciósok leépítésében is sztahanovista módszereket fog alkalmazni.

Több elefántcsonttoronyban lakásüresedés van, mert a hallgató magyar írók Révai József cikke hatására kiköltöztek belőle.

A legifjabbak 10 kilós brigádja

április 4.-re két és félkilós súlygyarapodást ajánlott fel.

Ludas Matyi azt üzeni

R. Gy., Nyiregyháza. A Benelux-államok: Belgium, Holandia (Nederland) és Luxemburg.

Tarján, Szekszárd. A beküldött írások nem elég mulatságosak. Nem a mi lapunknak valók.

B. F., Kolozsvár. Köszönjük, ezek már sokkal jobbak.

Z. M., Bpest. A versecskék megmondják az igazat, de kicsit sántítanak. Pedig az igazság nem sántít.

Sz. S., Hajduszoboszló. Sajnos, nem jók.

Tanár, Szeged. Kicsit erős, nem hiába Szegedről jön. De azért jönni fog.

K. D., Bpest. Ezek viszont nem sikerültek.

K. F., Bp., Koszoru-utca. Ezeket a témákat már többször feldolgozták és — jobban. Mi is üdvözöljük.

M. F. tanuló, Cegléd. Ezek a rajzok még a kezdet kezdeténél sem tartanak.

P. S., Cluj. Van bennük valami, de közlésre még nem érettek.

S. Gy., Bp. Tanulságos, de nem elég friss, nem elég mulatságos. Szívesen foglalkozunk kézirataival, talán akad majd köztük közölhető is.

Ludas Matyi a FERENCVÁROSI FŰTŐHÁZBAN

Mese a 2000 tonnás vonatról

Egyszer volt egy szép kicsi ország, ahol vidáman és boldogan dolgozgattak az emberek, mert szabadok voltak és megvolt nekik mindenük, ami csak kellett. Olyan jól éltek ebben a kicsike országban az emberek, hogy messze valahol, az operenciás tengeren túl egy nagy országban sok-sok embernek fizetést is adtak, hogy ezt letagadja. Nahát aztán volt ebben a kicsike országban egy nagy város és abban élt egy derék forgalmista, úgy hívták Pákozdy Jenő.

Ez a derék forgalmista kint élt valahol a Ferencvárosi Pályaudvaron túl egy kis házikóban, ahol a sínek már úgy összegubancolódnak, hogy igazán csak egy ilyen okos és derék forgalmista ismeri ki magát bennük. Nos, szóval ez a derék forgalmista nem volt boldog egy cseppet sem. Egész nap csak sóhajtozott, bánatoskodott, olyan szomorúan irányította a forgalmat, hogy mindenkinek megesett a szíve rajta.

Egy szép őszi napon, amikor különösen nagy volt a bánata, így sóhajtott fel:

— Ó bárcsak már jönne valaki és könnyítene az én nehéz szívemen...

Kétszer se kellett mondani, honnan, honnan nem, máris ottermett előtte a párttitkár és biztatóan így szólt:

— Tudom én, mi fáj neked, te derék forgalmista. Add ide a kezedet és gyere velem: elindítjuk mi is a kétezer tonnás mozgalmat.

Felugrott Pákozdy, mintha bolha csípte volna meg, kapta a sapkáját és szaladt a párttitkár után a síneken keresztül. Egy szempillantás sem telt el bele, máris ott álltak egy ajtó előtt, amelyre ez volt felírva: Állomásfőnök. Illendően bekopogtak és beléptek.

— Hol jártok erre, ahol a sínautó se jár? — kérdezte a Főnök és összeráncolta a homlokát.

— Kétezer tonnás vonatot akarunk indítani... — szólt a párttitkár és Pákozdy szíve úgy kezdett ugrálni, mint egy mókuska.

— Kétezer tonnás vonatot? — kérdezte a Főnök és mégjobban összeráncolta homlokát, mert mintha hirtelen hűvös szél borzolta volna meg az asztalon fekvő aktákat. Az történt ugyanis, hogy a nyitvafelejtett ajtón keresztül egy csúf, gonosz, vén boszorkány settenkedett be és megállott a Főnök asztala mellett. A karjai paragrafusokból voltak, undok fején két hosszú copf, egész teste csupa bekezdés. Odahajolt a Főnök füléhez és halkan sziszegett odvas fogai mögül:

— Ef kettő... Ef kettő...

— Ef kettő! — kiáltott a Főnök. — Lehetetlen dolgot követeltek. Szabályzat F. 2 pont... Ef kettő...

— Ef kettő! — rikoltott a csúf, vén boszorkány. — Ef kettő.... — visszhangozták a falak. — Ef kettő... — kattogták a vonatok. — Ef kettő.... — suttogták az emberek és ujjukat az orruk hegyére tették elgondolkozva.

— Ef kettő... — kalapált Pákozdy agyában napokig, még éjjel sem tudott aludni miatta. Egy ilyen álmatlan éjszaka aztán egyszer csak kiugrott az ágyából és hangosat kiáltott:

— Egy életem van és egy halálom, de a kétezertonnás vonatot megcsinálom.

Másnap aztán a párttitkár segítségével titokban összeállítottak egy vonatot. Volt vagy száz kocsi jól megrakva, alig látszott a vége.

— Ki fog esni — mondta János bácsi. — Megugrik Vecsésnél — jósolta Péter bácsi. — Elhárítom a felelősséget — szólt a Főnök és úgy összeráncolta a homlokát, hogy az már nem is volt homlok.

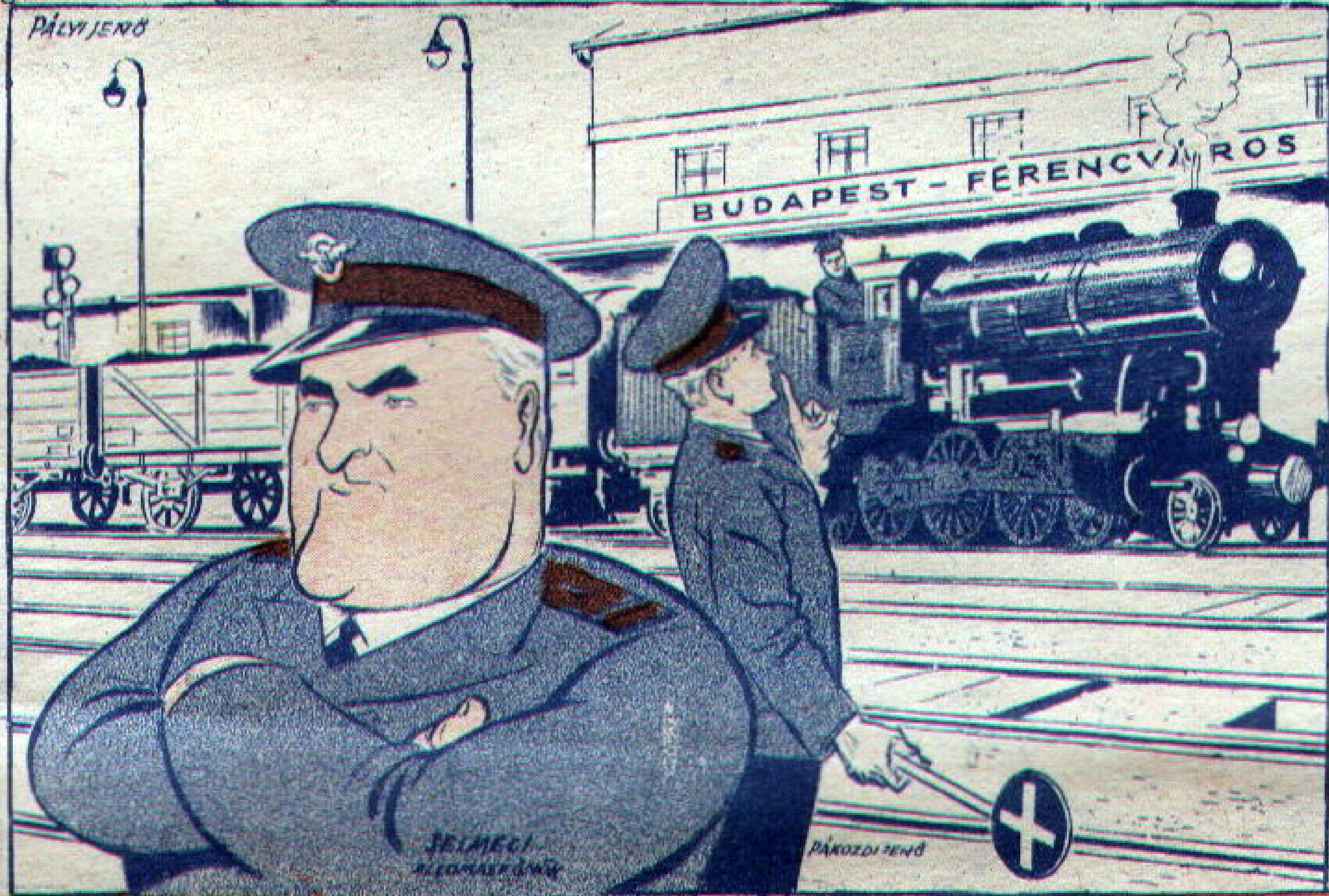
— Ef kettőőőő.... — rikoltotta a boszorkány, de hiába, mert sivítását elnyomta a mozdony füttye. A vonat elindult, nem esett ki, nem ugrott meg és ef kettő ide, ef kettő oda, szépen befutott a szolnoki pályaudvarra.

Ez régen volt, azóta már az ezredik 2000 tonnás vonat is kifutott Pákozdy elvtárs keze alól, aki már régen nem búbánatos, hanem vidám és piros, mint a pirosalma.

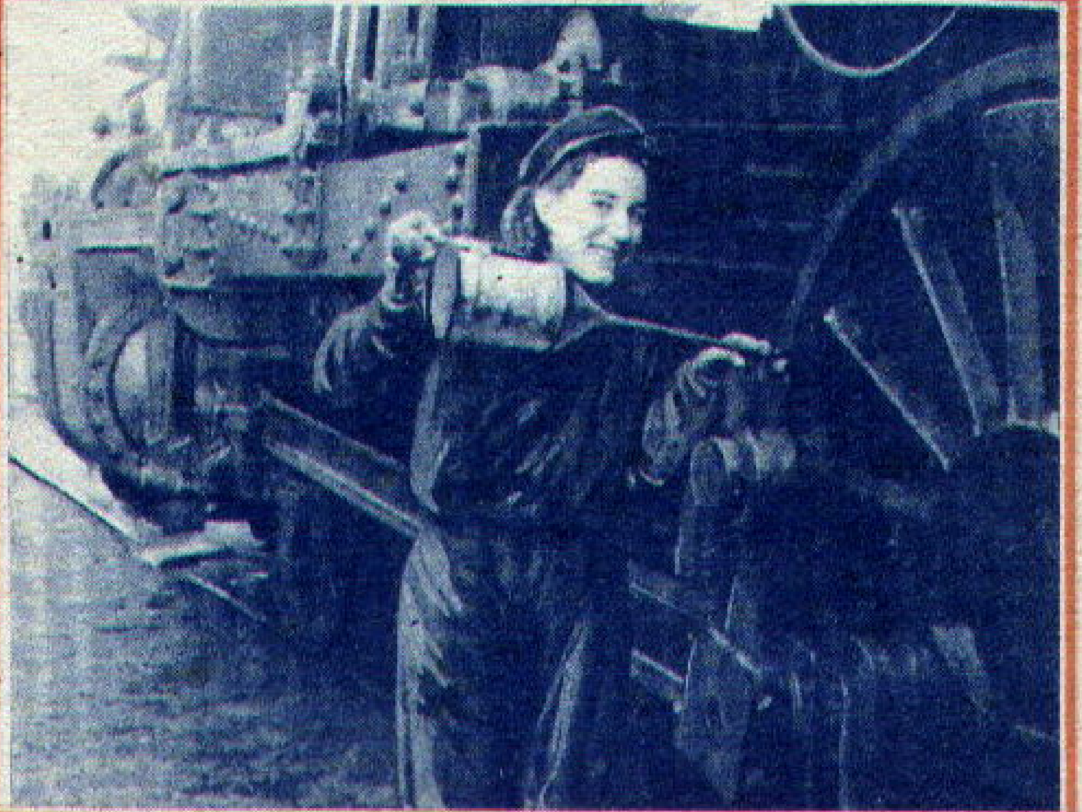
A Főnök pedig önkritikát gyakorolt. Használt-e vagy se, — nem tudjuk. De azt mesélik, hogy a rút boszorkány éjjelenként még mindig ott settenkedik a Ferencvárosi Pályaudvar környékén. Az elvtársak, ha látják, hol egy seprűt, hol egy lapátot vágnak hozzá.

Ha találkoztok vele, ti is üssetek rajta egyet.

Gádor Béla

Nagy Piroska női fűtő

Nagy Piroskáról azért közlünk fényképet, hogy mindenki lássa, milyen bájos kislányok végeznek nálunk nehéz, komoly munkát.

Egy Járóka, aki nem prímás

Úgy ám, Járóka Laci bácsi, volt cigányprímás, szögreakasztotta a hegedűt és eljött a vasúthoz dolgozni. Már három éve bent van az esztergályos műhelyben, de nem lóg az orra, nem is lelkibeteg, ha így megy tovább, hamarosan élmunkás lesz. Azért néha még megyantázza a vonót úgy családi körben, de tudja, hogy a Magyari Imrét nem tudja utólérni, most inkább a Muszka Imre nyomában akar haladni.

Ebédidő alatt találkoztunk vele. Kis lábos van a kezében, elvégre a gyomor is megkívánja a magáét, nem igaz? Mackó elvtárs mossa a fejét, hogy nem olvas, nem tanul eleget. Aki azt hiszi, hogy Laci bácsi talán úgy beszél, mint a rossz színművek „dádusai”, az téved. Nem mondja, hogy:

— Instálom alásan tekintetest párttitkár úr, a devla rúgjon belém, no hogy mér is nem tanulok szokeresz mo, muro maro.

Öntudatos munkás párttag ő, ki van olyan legény, mint a jó zenész és kedves öreg fejét még meg akarja tömni egy kis tudománynyal.

— Hát a szemem miatt nem tudok eleget olvasni, — mondja, — de a rádiót azt hallgatom eleget.

Rábeszéljük, hogy egy héten belül menjen el szemüvegért, mert különben nem írjuk meg, hogy milyen jó munkás. Megígéri, mire a párttitkár még azt mondja:

— No, de nem zavarjuk, mert kihűl az ebédje, Laci bácsi.

— Az ugyan nem hűl ki, — pislog ravaszul.

— Ugyan miért nem? — kérdezzük.

— Hát mert már megettem, — mondja Laci bácsi és szabadsággal köszöntve, nevetve megy vissza a műhelybe.

Kerecsendiek levele a Közlekedésügyi Minisztériumhoz

Megtudtuk a fűtőházban, hogy Kerecsenden a papon, a tanítón, a jegyzőn és az orvoson kívül mindenki vasutas. Rebesgetik azt is, hogy a kerecsendiek a következő beadvánnyal fordultak a minisztériumba:

Tisztelt Minisztérium,

igazán megtehetnék önök, hogy azt a néhány laikus embert, aki nem vasutas, kicserélnék mávistára. Kérjük, hogy küldessenek egy valódi vasutas tanítót. Az a mostani még azt se tudja, hogy mi az, megsaruzni a mozdonyt, azt se, hogy mi a gurítás, még a tolatást is éppenhogy sejti és a szemafórjelzéseket sem ismeri.

Aztán a jegyző se igen tetszik. Ugy szalutál a micisapkával, hogy rossz nézni. Most már ugyan tanítja a forgalmista, de nagyon nehéz ember. Az asszonyok meg morognak a papra. Egy állomásfőnök vagy legalábbis pályamester kéne ide a plébániára. Ez a mostani pap csak prédikál és prédikál, azt se tudja, mi fán terem a két és félnapos kocsiforduló. És Panyin elvtársat még egyszer sem dicsérte meg. Az orvos az hagyján. Az legalább a viszneki bakter rokona.

Tisztelettel:

A kerecsendi vasutasok.

U. i. Azért, ha nem teljesítik kérésünk, nem dől össze a világ, legfeljebb vasárnaponkint megtanítjuk a vasúti alapfogalmakra őket.

Újítani jaj, de jó!

Úgy hírlik a Ferencvárosi Fűtőház tájékán, hogy a fiatal vagy öreg szakértelemben bővelkedő nagyságok igen kedvlohasztó módon reagálnak az újításokra. Szíve, lelke van egy-egy ilyen újításban az alkotónak és erre ott fönn a magasban fitymálnak és legyintenek, ha pedig, uram bocsá' rossz az újítás, vállonveregetnek olyan kegyes közönnyel, hogy az már hátborzongató.

De hát azt hiszem, az újítási mozgalom elindítói sem gondoltak arra, hogy ha valaki beküld tíz újítást, az mind a tizenöt sikerült lesz. Viszont a MÁV Igazgatóság tervgazdálkodási osztályán néhány szakértő úgylátszik elröpült a valóságtól, különben nem hallanánk itt a fűtőházban annyi fogcsikorgató emlékezést az újítóktól. E pillanatban éppen Golyán elvtárs meséli élményeit s látom a szemén, ha nem tekintené fiatal koromat és szeplőtelen tisztaságom, időnként káromkodna mint egy rosszul nevelt kocsis.

— Elvtársak, — beszél Golyán szaki, — halljátok, hogy babráltak ki velem. Csináltam egy karbidgázfejlesztő készüléket. Beküldtem. Pár hónapig szuszogtak rajta, akkor közölték, ennél sokkal jobb is van már a világon, de azt máig sem mondták meg, hogy hol. És milyen úri módon diskuráltak velem — mélázik a multon Golyán elv.. elvtárs.

— „Maguk — azt mondja egy olyan tenyérbeszaladós képű —, maguk, ha egy kicsi biztatást kapnak, maguk folyton macerálnak. Maguk izé maguk” — és magukhoz, hogy zöldülök.

— Uram és elvtársam — mondom —, hogy tetszik érteni hogy maguk? Ki az a maguk? Talán valami különös bogárnak néz bennünket, munkásokat, újítókat? Maga talán nem a magukhoz tartozik, a munkásosztályhoz?

Akkor ötöli-hatolja, hogy nem úgy értette, ez meg az, hogy naná hogy ő is szintiszta munkásosztály.

— Na, ha így van — mondtam —, akkor jó. És otthagytam, remélve hogy megjavul. De miután minket is otthagyott Golyán szaki, kedvesebben mint a „magukost”, rátérhetünk Harányi bácsi bűnét megtárgyalni.

Harányi bácsinak az a bűne, hogy bár inkább hatvanéves, mint húsz, állandóan újításokon töri a fejét. Egy csomó olyan újítása van, amit évek óta használnak, amiket csak úgy barátságból eszelt ki, hadd menjen jobban a munka. Egyik újítását, egy menetfúrót most fogadták el a napokban és ez végre „hivatalos” újítás lesz, még talán valami pénz is benéz a házba. Nagyjából Harányi bácsit is úgy szokták kifizetni az illetékes osztályon, mint Golyán szaktársat.

Beküldött egy vízlágyításra szóló újítást.

— Más már megcsinálta ezt öregem...

— Hol?

— Máshol öreg hahaha...

Pedig Harányi bácsi igazán mást érdemelne. A felesége kosztpénzéből csíp el valamicskét anyagra, erre-arra, ha hozzálát egy újításhoz. Álmában újításokkal álmodik, pihenőjében újításokon dolgozik.

Az igazgatóság kedvéért meg kell azt is említeni, hogy már jelentős javulás mutatkozik az újítások elbírálásánál. Jó példa erre a Harányi elvtárshoz küldött levél, ami egy újítás elutasítását tartalmazta. Szólt pedig a levél körülbelül a következőképpen:

„Adassék e levél Harányi elvtársnak.

Miként a picinyke diófa, az aprócska-cseprőcske is esztendők múlásán érik sudár magossá és hoz termést a bő kosarakba, elhullajtva a sok-sok selejtes diócskát, azonképpen a bácsi újításának is meg kell érlelődni,

Mackó István politikai felelős

ki kell forrni, meg kell tisztulni, miként a diócskától roskadozó fának, és akkor majd az ön újítását jónak találom magam is.

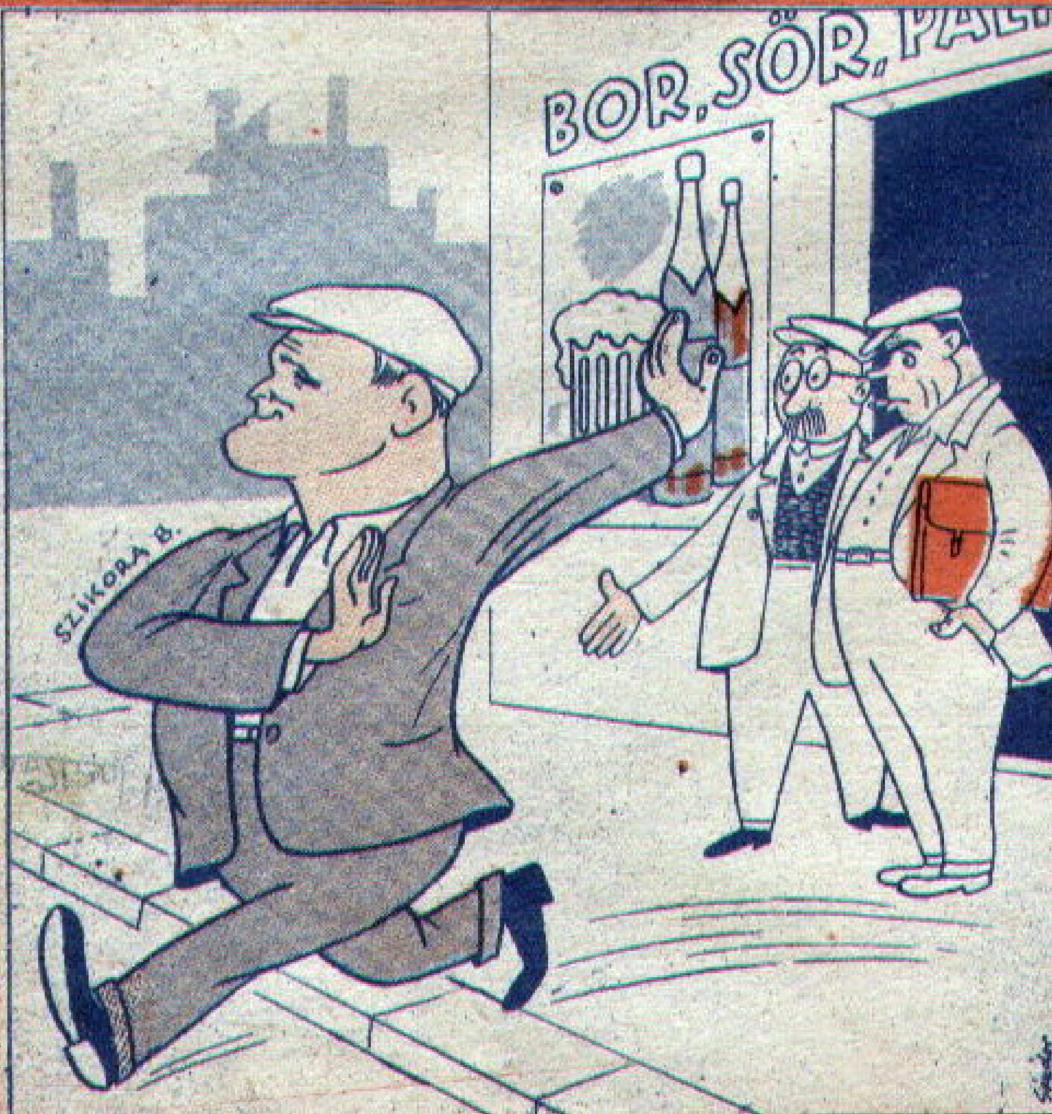
Tehát ne pazarolja el kedvét és ne essék búskomorságba, mint az öreg Gogoly és Byron akiket maga biztosan nem ismer. Ellentétben velük, lelki szemei és testi szíve előtt lebegjen a cseprőcske-apró diófa példája s amely példa bőséges példát mutat arra, hogy kitartás kell, idő kell a dolgok megéréséhez.

Ezen dolgot ajánlja önnek figyelmébe egy fiatalon érett és bölcs újítási szakértő, aki bizony mondom, találó és költői hasonlattal nyugtatja meg a bácsihoz hasonlókat. A viszontlátásig tisztelem a hasonlatokat. Iksz. Ipszilon.”

Tehát, úgy-e, a stílus már angyalian kedves, ha elutasít is, de ettől eltekintve, a lényeggel sincs már annyi baj, mintha mégegyszer annyi baj lenne.

NAGY S. JÓZSEF

Különös szempont

— Micsoda párttitkár ez a Szikora! Nem akar velünk beülni a kocsmába. Én mondom neked, öregem, ez elszakadt a tömegektől...

Jövő héten: Ludas Matyi a MAGYAR OPTIKAI MŰVEKNÉL